

Στα ίχνη του Λουκιανού

Πρότυπο Πειραματικό Γυμνάσιο Πατρών

2013 – 2014

Στα ίχνη του Λουκιανού

Εμπνευσμένοι από τα αποσπάσματα από το έργο του Λουκιανού που αναλύσαμε στο μάθημα της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας, οι μαθητές έγραψαν με τη φαντασία τους για ένα άλλο ταξίδι...

Ένα ταξίδι επιστημονικής φαντασίας

Ο Λουκιανός (γεννήθηκε το 120 μ.Χ. περίπου) καταγόταν από τη Συρία. Άριστος γνώστης της ελληνικής γλώσσας, στρέφεται με το έργο του εναντίον καθιερωμένων αντιλήψεων και καυτηριάζει τα κακώς κείμενα της εποχής του. Ένα σημαντικό έργο του είναι η *Άληθής Ιστορία*, που αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα της δημιουργικής φαντασίας και του ανήσυχου πνεύματός του. Σε αυτό, με χαριτωμένο λόγο και περιπαικτική διάθεση, σατιρίζει τα περιπετειώδη μυθιστορήματα της εποχής του επινοώντας ένα υπερπόντιο ταξίδι που τον οδηγεί σε μια απίστευτη συνάντηση...

Ένα ταξίδι επιστημονικής φαντασίας

Πλέομεν ὅσον τριακοσίους σταδίους καὶ νήσω μικρᾶ καὶ ἐρήμη προσφερόμεθα. Μείναντες δὲ ἡμέρας ἐν τῇ νήσω πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξορμῶμεν καὶ τῇ ὀγδόῃ καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικότες καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν τῶν ποδῶν μόνων· ταῦτα γὰρ φέλλινα ἔχουσιν· ἀφ' οὗ δῆ, οἶμαι, καὶ καλοῦνται Φελλόποδες. Θαυμάζομεν οὖν ὀρῶντες οὐ βαπτίζομένους, ἀλλὰ ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας. Οἱ δὲ καὶ προσέρχονται καὶ ἀσπάζονται ἡμᾶς ἑλληνικῇ φωνῇ λέγουσί τε εἰς Φελλῶ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι. Μέχρι μὲν οὖν τινος συνοδοιποροῦσι ἡμῖν παραθέοντες, εἶτα ἀποτρεπόμενοι τῆς ὁδοῦ βαδίζουσιν εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευχόμενοι.

Λουκιανός, *Ἀληθῆς Ἱστορία* 2.3-4 (διασκευή)

Ένα ταξίδι επιστημονικής φαντασίας

Ο Λουκιανός στο έργο του *Άληθής Ιστορία* αναφέρει επίσης την περιπέτεια που είχαν αυτός και οι σύντροφοί του στο νησί των Βουκεφάλων. Στο παρακάτω απόσπασμα περιγράφει πώς τους συμπεριφέρθηκαν οι Βουκέφαλοι.

Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγος προσηνὲς καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος, συνοικουμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. Ἀποβάντες δὲ προήειμεν ὑδρευσόμενοι καὶ σιτία ληψόμενοι, εἴ ποθεν δυνηθείημεν· οὐκέτι γὰρ εἶχομεν. Καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο. Δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. Οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς τὴν θάλατταν καταφεύγομεν.

Λουκιανός, *Άληθής Ιστορία* 2.44

Πλάσματα στη ζούγκλα

Περπατούσαμε μέσα στη ζούγκλα, ήταν βράδυ και ετοιμαζόμασταν να κοιμηθούμε, όταν ξαφνικά ακούσαμε ένα θόρυβο ο οποίος ερχόταν από ένα ξέφωτο. Πήγαμε σιγά – σιγά να δούμε, εκεί υπήρχαν άνθρωποι τρία μέτρα ψηλοί, κάτασπροι, χωρίς μαλλιά, οι οποίοι μιλούσαν μια ξένη διάλεκτο. Όταν μας είδαν άρχισαν να φωνάζουν και να μας πετούν πέτρες, εμείς το βάλαμε στα πόδια και πήγαμε όσο πιο μακριά μπορούσαμε. Από τότε δεν τους ξανασυναντήσαμε.

Στα ίχνη του Λουκιανού

Ταξιδεύαμε με το καράβι με προορισμό την Ινδία για να φέρουμε στην πατρίδα μας τα εμπορεύματα, δηλαδή τα μπαχαρικά. Όμως, λιγόστευαν τα τρόφιμα και έπρεπε να προμηθευτούμε όσες χρειαζόντουσαν από τις τροφές, όπως ξηρούς καρπούς κ.ά. Ξαφνικά φάνηκε μερικά μίλια μακριά μας ένα σχετικά μεγάλο νησί.

Φαινόταν ειρηνικό και γεωμορφολογικώς περίεργο. Αμέσως κατάλαβα ότι ήταν ο Άγιος Μαυρίκιος. Δεν υπήρχαν μόνιμοι κάτοικοι, μόνο οι 'τουρίστες', που θα έπρεπε να είναι ζάμπλουτοι για να πάνε εκεί για διακοπές. Νομίζω ότι λεγόντουσαν Χρυσόξυλοι. Μόλις φτάσαμε στο νησί, μας χαιρέτησαν και μας έδωσαν αμέσως ό,τι θέλαμε. Βέβαια, όταν τους είδαν οι σύντροφοί μου, ξαφνιαστήκαν, αλλά εγώ τους εξήγησα. Δυστυχώς όμως δε μιλούσαμε τη γλώσσα τους και δεν καταλάβαμε σχεδόν τίποτα. Καταλάβαμε μόνο ότι ήταν πολύ πλούσιοι και ότι θα εγκατασταθούν εκεί. Πήραμε λοιπόν τα τρόφιμα, φάγαμε μαζί τους και ύστερα σαλπάρουμε – αφού αποχαιρετιστήκαμε – για την Ινδία.

Μια απίστευτη περιπέτεια

Ένα από τα πιο φανταστικά ταξίδια μου ήταν αυτό κατά το οποίο μετά από τριακόσια στάδια, βρισκόμενοι στη μέση του πελάγους μαζί με τους συντρόφους μου ήρθαμε αντιμέτωποι με γιγάντια κύματα.

Μετά τη μάχη με αυτά και αφού καταστράφηκε το πλοίο μας η θάλασσα μας ξέβρασε σε έναν τόπο άγριο, βραχώδη, με πολλά ηφαίστεια και καθόλου πράσινο. Έμοιαζε με τεράστια έρημο. Στην παραλία υπήρχαν απομεινάρια από άλλα ναυάγια, το θέαμα ήταν τρομακτικό. Σπασμένα καράβια αλλά και ανθρώπινα οστά μάς προϊδέαζαν για το αφιλόξενο και την επικινδυνότητα του τόπου.

Εγώ και οι συνταξιδιώτες μου, μην έχοντας άλλη επιλογή και αφού ανακτήσαμε τις δυνάμεις μας, αποφασίσαμε να ψάξουμε στο νησί για υλικά, προκειμένου να κατασκευάσουμε σχέδια, με την οποία θα φεύγαμε από τον αφιλόξενο τόπο. Στην προσπάθειά μας αυτή, ήρθαμε αντιμέτωποι με άγρια και ανθρωποφάγα όντα τεραστίων διαστάσεων με τερατώδη και πρωτόγνωρα χαρακτηριστικά. Μετά από μεγάλη προσπάθεια και χρήση πολλών τεχνασμάτων έγκαιρα καταφέραμε να ετοιμάσουμε τη σχέδια όταν ένας μεγάλος σεισμός συνοδευόμενος από έκρηξη ηφαιστείου του νησιού μάς οδήγησε βαθιά στο πέλαγος και έτσι μπορέσαμε να σωθούμε και να οδηγηθούμε σε μια ακόμη περιπέτεια.

Αλεξοπούλου Θεοδώρα, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Εγώ με το πλήρωμά μου έχουμε γίνει ναυαγοί σε ένα έρημο νησί. Περιπλανιόμαστε στο νησί για να βρούμε φαί, μα άδικα. Όμως καθώς προχωρούσαμε βρήκαμε κάτι σπίτια στις κορφές των δέντρων. Σκαρφαλώσαμε για να δούμε πιο προσεκτικά. Ανοίγουμε σιγά σιγά την πόρτα και τι να δούμε. Κάτι ανθρώπους ιθαγενείς που είχαν αντί για χέρια αλυσοπρίονα. Εμείς με το που τους είδαμε πηδήξαμε από το δέντρο και αρχίσαμε να τρέχουμε και αυτοί μας ακολούθησαν. Φτάνοντας στην ακτή και καθώς οι ιθαγενείς είχαν χάσει τα ίχνη μας είδαμε ένα πλοίο να κινείται προς το νησί. Τότε σηκώσαμε τα χέρια μας για να μας προσέξουν. Τελικά μας είδαν και μας είπαν να ανέβουμε. Εκείνη την ώρα μας βρήκαν οι ιθαγενείς. Σαλπάραμε γρήγορα για να σωθούμε. Τέλος φτάσαμε στην πατρίδα μας χωρίς να χρωστάμε λύτρα για τη διάσωση. Αυτή η περιπέτεια θα μου μείνει αξέχαστη για όλη μου τη ζωή.

Ανδρικόπουλος Νίκος, Α1

Ένα ταξίδι γεμάτο φαντασία

Μια μέρα ο Λουκιανός με τους συντρόφους του αποφάσισαν να πάνε ένα ταξίδι στο άγνωστο. Σε σπηλιές στη ζούγκλα να δουν έναν διαφορετικό τρόπο ζωής. Άνθρωποι που έχουν παγιδευτεί και έχουν μάθει να ζουν στη φύση πώς μπορούν να επιβιώσουν εκεί; Με άγρια ζώα, μόνοι τους χωρίς να έχουν στον ήλιο μοίρα. Έξω από τις πόλεις χωρίς καυσαέρια και θορύβους κι αυτό ίσως να είναι το μόνο καλό!

Είχαν ετοιμαστεί αποβραδís και με την αυγή φόρτωσαν στις πλάτες τους τα σακίδια με τα απαραίτητα και άρχισαν το ταξίδι τους. Είχαν προμηθευτεί αρκετό φαγητό. Ποιος ήξερε πόσες μέρες θα έκαναν για να φτάσουν στον προορισμό τους και πόσες άλλες για να εξερευνήσουν τον καινούργιο τόπο;

Περπατούσαν ήδη πάνω από έντεκα ώρες κι έτσι σταμάτησαν σε ένα δάσος για να περάσουν το βράδυ τους. Αφού ξεκουράστηκαν σηκώθηκαν για να συνεχίσουν τη διαδρομή τους. Πέρασαν από λίμνες και ποτάμια, χωρίς κάποιο είδος καραβιού, περπατώντας, χάρις στα φέλλινα πόδια τους και έτσι δε βούλιαζαν. Διέσχισαν αρκετές οροσειρές μέχρι που, όταν έφτασαν σε μια κορυφή, είδαν μπροστά τους να εκτείνεται ένα απέραντο δάσος! Τότε χάρηκαν και προχώρησαν στο εσωτερικό του. Είχαν φτάσει στον προορισμό τους, στη ζούγκλα. Καθώς θαύμαζαν το τοπίο, άκουσαν κάποιους ήχους. Τους ακολουθήσαν και τους οδήγησαν σε μία ομάδα από ανθρώπους, πολύ διαφορετικούς. Αυτό όμως που τους εντυπωσίασε ήταν πως μιλούσαν περίπου την ίδια γλώσσα με τους ταξιδιώτες μας. Μόλις οι παράξενοι αντίκρισαν τους επισκέπτες, έτρεξαν προς το μέρος τους. Τους πήραν απ' το χέρι και τους ενέταξαν κανονικά στην ομάδα τους.

Εν τω μεταξύ είχαν φτιάξει και ένα σπίτι από καλάμια και τους πρότειναν να περάσουν μέσα. Ήταν πάρα πολύ ευγενικοί με τους φιλοξενούμενούς τους. Μάλιστα τους πρότειναν, δηλαδή το είχαν σίγουρο πως θα κοιμόντουσαν εκεί.

Ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του δεν πίστευαν πόσο εύκολα τους ήρθαν όλα. Ύστερα οι οικοδεσπότες άρχισαν να τους κάνουν μια σειρά από ερωτήσεις για την ταυτότητά τους. Έπειτα τους πρόσφεραν για φαγητό έναν ζωμό και έναν παχύρευστο πολτό απ' τα φρούτα του δάσους.

Όταν έφτασε το βράδυ πήγαν όλοι για ύπνο. Όμως οι ταξιδιώτες μας είδαν ένα πολύ περίεργο όνειρο. Ακόμη πιο περίεργο όμως ήταν πως είδαν ακριβώς το ίδιο. Έτσι όταν ξύπνησαν το κουβέντιασαν και το είπαν και στους οικοδεσπότες τους. Η απάντησή τους ήταν πως ζουν σε αυτό τον τόπο βλέπουν ακριβώς το ίδιο και όσο περισσότερο μένεις εδώ το βλέπεις να περνάει μπροστά στα μάτια σου και όταν δεν κοιμάσαι! Τότε τρόμαξαν και αυτό τούς έκανε να διστάσουν για την παραμονή τους στη ζούγκλα. Όμως δεν το έβαλαν κάτω, είχαν έρθει εδώ για έναν σκοπό. Για να γνωρίσουν πώς μπορεί να ζήσει κανείς κάτω από συνθήκες δύσκολες, δηλαδή μόνο με τη φύση. Κι όμως όταν έχει κάποιος τη φύση δίπλα του είναι πολύ πιο ωφελημένος απ' τους άλλους.

Ο Λουκιανός με τους συντρόφους του κάθισαν εκεί για αρκετό καιρό, μαθαίνοντας όλο και πιο περίεργα πράγματα. Μέχρι που μπόρεσαν να συνεννοηθούν και με όλα τα ζώα. Όταν επέστρεψαν στην πατρίδα τους διηγήθηκαν τα πάντα και υποσχέθηκαν πως κάποια στιγμή θα ξαναπήγαιναν και όντως έτσι και έκαναν.

Το ταξίδι του Λουκιανού

Ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του ταξίδευαν στην απέραντη θάλασσα για πολλές μέρες. Ένα πρωινό ξέσπασε μεγάλη καταιγίδα και τα απέραντα κύματα παρέσυραν το καράβι τους σε ένα μικρό νησί. Αποφάσισαν να μείνουν για λίγες μέρες εκεί μέχρι να ηρεμήσουν οι άνεμοι και η θάλασσα. Ήταν μια ευκαιρία για αυτούς να εφοδιαστούν με νερό και θάλασσα.

Καθώς ξεκίνησαν την εξερεύνησή τους σε αυτό το άγνωστο νησί, συνάντησαν περίεργα όντα του ζωικού βασιλείου. Τεράστια μυρμηγκία με πολύχρωμα φτερά που άλλοτε πετούσαν και άλλοτε έτρεχαν γρήγορα με τα δέκα πόδια που είχαν. Υπήρχαν άλογα που πετούσαν, ελάφια με τρία πόδια, τίγρεις με τέσσερα μάτια και ελέφαντες λεπτοί, αδύνατοι, που ζούσαν μέσα στο νερό. Όλα τα ζώα ήταν πολύ παράξενα αλλά καθόλου εχθρικά προς τους ανθρώπους. Φαίνεται ότι μιλούσαν την ίδια γλώσσα μεταξύ τους γιατί όλα έβγαζαν την ίδια κραυγή και τον ίδιο ήχο. Πλησίαζαν τους ανθρώπους φιλικά με αστείες γκριμάτσες.

Τα δέντρα του νησιού είχαν περίεργους καρπούς με ασυνήθιστα μεγέθη και χρώματα. Ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του τα δοκίμασαν προσεκτικά και τα βρήκαν πολύ νόστιμα και δροσιστικά.

Ήταν ένα νησί πολύχρωμο, μαγευτικό και υπέροχο. Αφού μάζεψαν τα εφόδιά τους έφυγαν εντυπωσιασμένοι από αυτόν το μικρό παράδεισο.

Αργυροπούλου Σοφία, Α1

‘Μία φανταστική ιστορία’

Κάποτε πέρα μακριά απ' τη Γη σε έναν τόσο δα πλανήτη, που τον έλεγαν Αυστραλιανούπολη, ζούσαν ειρηνικά οι Αυστραλιανουπολίτες. Οι Αυστραλιανουπολίτες ήταν πολύ διαφορετικοί από εμάς τους ανθρώπους. Είχαν κεφάλι ανθρώπου και σώμα καγκουρό με τρίχωμα από κοάλα. Αυτά λοιπόν τα πλάσματα ζούσαν ήρεμα κι ευτυχισμένα στον μικρό τους πλανήτη χωρίς να ξέρουν τι υπάρχει πέρα στους άλλους γαλαξίες...

Όσπου μια μέρα ένας δραστήριος, περίεργος και τολμηρός Αυστραλιανουπολίτης αναρωτήθηκε: «Τι να υπάρχει άραγε εκεί έξω;» Αυτό ήταν η πρόφαση να ξεκινήσει μόνος του ένα μεγάλο ταξίδι δίχως επιστροφή για να εξερευνήσει το άγνωστο. Κι όντως, αφού ετοιμάστηκε κατάλληλα, νοίκιασε ένα διαστημόπλοιο για να μπορέσει να ξεκινήσει το ταξίδι του...

Δυστυχώς όμως ποτέ δεν ολοκλήρωσε την αποστολή του, αφού το σώμα του δεν τον βοήθησε και πολύ στο να πιλοτάρει το διαστημικό του όχημα κι έτσι χάθηκε κάπου μέσα στο διάστημα...

Βελλή Γεωργία, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Η ομάδα εξερευνητών περπατούσε για εβδομάδες στην έρημο προσπαθώντας να ανακαλύψει μια καινούργια πυραμίδα.

Όταν βράδιασε οι εξερευνητές αποφάσισαν να κατασκηνώσουν για να κοιμηθούν ώστε να έχουν δυνάμεις για το πρωί. Η διαμονή τους θα ήταν σίγουρα πολύ δύσκολη αφού τα τρόφιμα που τους είχαν απομείνει ήταν λιγοστά.

Το πρωί, όταν ξύπνησαν είδαν έξω από τις σκηνές τους μεγάλες τσάντες με τρόφιμα και νερό. Αρχικά παραξενεύτηκαν για το ποιος είχε φέρει όλα αυτά τα πράγματα, αλλά στο τέλος δέχτηκαν αυτό το δώρο καθώς δεν είχαν τα περιθώρια να το αρνηθούν.

Ύστερα, συνέχισαν την ατελείωτη πεζοπορία και το ψάξιμο. Καθώς προχωρούσαν, είδαν καπνό να έρχεται από την κορυφή ενός μικρού λόφου. Αμέσως έτρεξαν να δουν από πού ερχόταν αυτός ο καπνός. Μετά από λίγα λεπτά βρέθηκαν σε ένα μικρό χωριό. Εκεί όμως κατοικούσαν άνθρωποι που αντί για μαλλιά στο κεφάλι τους είχαν κέρατα σαν αυτά του Μινώταυρου. Πριν κάνουν βήμα οι εξερευνητές ο λαός αυτός τους πλησίασε και τους συστήθηκε ως Κερατοκέφαλοι. Οι Κερατοκέφαλοι ήταν πολύ φιλικοί καθώς όχι μόνο τους φιλοξένησαν, αλλά τους έδειξαν το δρόμο προς την κρυμμένη πυραμίδα που εψαχναν.

Όταν οι εξερευνητές γύρισαν στην πατρίδα τους διηγήθηκαν σε όλους την περιπέτειά τους διηγήθηκαν σε όλους την περιπέτειά τους, όμως κανείς δεν τους πίστεψε.

Γαλανόπουλος Κωνσταντίνος, Α1

Οι Λεπιδόπτεροι

Πλέαμε ήρεμα στη γαλήνια θάλασσα. Τα σύννεφα στον ουρανό πύκνωναν, χωρίς όμως να μας ανησυχούν, όταν ξαφνικά η καταιγίδα ξέσπασε. Τα κύματα μας κατάπιναν και μας χτυπούσαν μανιασμένα, ενώ η αρμύρα έκανε τα μάτια μας να τσούζουν. Το καράβι μας τρανταζόταν άγρια, όταν συνέβη κάτι τρομερό! Ένας κεραυνός έσπασε το κατάρτι και πλέον ήμασταν στο έλεος της καταιγίδας. Τότε ένας ολόκληρος λαός ξεπρόβαλε από τη θάλασσα. Είχαν ανθρώπινο σώμα που ήταν καλυμμένο με λέπια. Στο κεφάλι είχαν μόνο μάτια και στόμα με κοφτερά δόντια αλλά και δύο σχισμές που ίσως χρησίμευαν ως ρουθούνια. Τα δάχτυλά τους ήταν ενωμένα με μια μεμβράνη, ενώ το σώμα τους κατέληγε σε μια ουρά. Ονομάζονταν Λεπιδόπτεροι. Αμέσως έπιασαν το πλοίο μας από κάτω και άρχισαν να το οδηγούν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Τελικά μας έβγαλαν στη στεριά. Όταν προσπαθήσαμε να τους ευχαριστήσουμε έκαναν μια γκριμάτσα που έδειχνε ότι δεν καταλάβαιναν τη γλώσσα μας και έφυγαν. Στο νησί μείναμε για τρεις ημέρες και έπειτα συνεχίσαμε το ταξίδι μας.

Γεωργίου Στράτης, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Επιβιβάστηκα στον πύραυλο Απόλλο 25 και ξεκίνησα το ταξίδι μου για τον πλανήτη Πανδώρα που βρίσκεται 25.000 έτη φωτός μακριά. Δεν έβλεπα τίποτα κατά τη διάρκεια του ταξιδιού αλλά όταν έφτασα εκεί το θέαμα ήταν μοναδικό.

Μπροστά μου απλωνόταν μία έκταση με περίεργα δέντρα και θάμνους φυτεμένα σε ένα μαλακό καφέ χώμα. Μόλις άρχισα να κάνω τα πρώτα μου βήματα οι θάμνοι άρχισαν να κουνιούνται. Ξαφνικά μικρά πράσινα ανθρωπάκια άρχισαν να βγαίνουν από τους θάμνους.

Σε λίγο ήμουν περιτριγυρισμένος από αυτά. Φαινότουσαν φιλικά. Έκανα λάθος. Χωρίς να το καταλάβω βρέθηκα μπροστά σε ένα τεράστιο τέτοιο πλάσμα. Προς μεγάλη μου έκπληξη μου φέρθηκε φιλικά και με φιλοξένησε στον πλανήτη του για πολύ καιρό.

Γιαχαλής Νίκος, Α1

Στη χώρα των Γιγάντων

Ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του ξαναμπήκαν στα καράβια και μετά από έξι μέρες έφτασαν στη χώρα των Γιγάντων, μέσα σε ένα ήσυχο λιμάνι, που το έκλειναν δύο βράχοι απότομοι. Μόνον ο Λουκιανός άραξε έξω, κοντά στον κάβο κι έδεσε στις πέτρες το σκοινί. Μετά ανέβηκε σε μία απόκρημνη πλαγιά να αγναντέψει. Το μόνο που είδε ήταν να ανεβαίνει καπνός. Στέλνει τότε μερικούς άντρες, να μάθουν ποιοι είναι οι κάτοικοι αυτής της χώρας. Τρεις ξεκίνησαν και πρώτα συναντούν στο δρόμο μια όμορφη κοπέλα που γέμιζε νερό στην πηγή. Τη ρώτησαν ποιος κυβερνάει τη χώρα κι αυτή τους έδειξε το πατρικό της σπίτι. Πήγαν μαζί της ως εκεί, μα μόλις μπήκαν μέσα βλέπουν την άγρια στην όψη μάνα της, μια γυναίκα ψηλή σαν βουνό και τους κυριεύει φόβος. Αυτή βάζει τις φωνές, έρχεται ο πατέρας και χωρίς άλλη συζήτηση αρπάζει τον έναν απ' αυτούς και τον κάνει λιώμα. Τρέχουν οι δύο, γυρίζουν στα καράβια, μα πριν προλάβουν καλά καλά να πουν τι έγινε, να τοι οι Γίγαντες, μια φυλή με ανθρώπους σαν βουνά, πέφτουν πάνω τους. Ρίχνουν κοτρόνες, τσακίζουν τα καράβια και καμακώνουν σαν ψάρια τους άντρες. Βγάζει ο Λουκιανός το σπαθί του, κόβει το σκοινί και το πλοίο του ορμάει μες στα κύματα. Αυτός και όσοι ήταν μέσα γλίτωσαν, οι άλλο χάθηκαν όλοι.

Δενδρινός Μενέλαος, Α1

Οι Σαμπούνιοι, εγώ και το μεγάλο ταξίδι

Μετά από ένα χρόνο στην ανεμοδαρμένη θάλασσα η ανάμνηση της Πάτρας γινόταν όλο και πιο αλησμόνητη. Ταλαιπωρημένοι και εξουθενωμένοι αλλά με περισσή τύχη εγώ και οι γενναίοι μου πολεμιστές αγκυροβολήσαμε σε ένα μεγάλο νησί, γεμάτο πυκνή βλάστηση και πέτρες, για να ξεκουραστούμε και να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας για νερό και τροφή. Έτσι στήσαμε τις σκηνές μας με ασφάλεια στην παραλία, ανάψαμε φωτιές και κοιμηθήκαμε. Το επόμενο πρωί έτοιμοι και οπλισμένοι κινήσαμε προς το δάσος για να εξερευνήσουμε. Καθώς περπατούσαμε ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση ακούσαμε φωνές αντρών να καλούν σε βοήθεια στη δική μας γλώσσα. Πλησιάσαμε λίγο περισσότερο και παρατηρήσαμε πως δέχονταν επίθεση από τους 'Αετόμορφους'. Ήταν τέρατα με κεφάλι και φτερά αετού και σώμα ανθρώπου που στα χέρια και στα πόδια αντί για δάχτυλα έχουν τεράστια νύχια. Τότε μπήκαμε στη μάχη βοηθώντας τους ανθρώπους που κινδύνευαν και εξολοθρεύσαμε τα τέρατα. Μετά τη μάχη οι Σαμπούνιοι, όπως τους λέγανε, μας υποδέχτηκαν με τιμές στην πόλη τους και ευχαριστώντας μας για τη βοήθεια που τους δώσαμε μας πρόσφεραν φιλοξενία και πολύτιμα δώρα, όπως τρόφιμα, φρούτα και καθαρό νερό για το ταξίδι της επιστροφής μας.

Διαλυνάς Γεώργιος, Α1

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΟΠΕΤΑΛΟΥΔΩΝ

Ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του, ύστερα από τις περιπέτειές τους στο νησί των Βουκεφάλων, έφτασαν σε μία χώρα πολύ διαφορετική από τις άλλες. Εκεί ζούσαν αμέτρητα μικρά πλασματάκια που κατοικούσαν μέσα σε ευωδιαστά λουλούδια. Ένας από τους συντρόφους του Λουκιανού τα ονόμασε ΛΟΥΛΟΥΔΟΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ.

Οι Λουλουδοπεταλούδες ήταν μικρόσωμες και ευκίνητες πεταλούδες. Μιλούσαν την Ελληνική γλώσσα, αλλά μάθαιναν Αγγλικά, Γαλλικά και Ισπανικά για να μπορούν να επικοινωνούν με τους τουρίστες. Είχαν καλογυμνασμένο σώμα και ξανθά μαλλιά. Αρχηγός τους ήταν ο Βασιλιάς Κάρολος, ο μόνος άνδρας στη χώρα τους, ο οποίος ήταν και πατέρας τους. Αποτελούσε ένα μέλος των θεών και γι' αυτό ήταν αθάνατος. Οι λουλουδοπεταλούδες κατά έναν παράξενο τρόπο δεν ήταν θεές, αλλά θνητές. Ήταν υπάκουες στις διαταγές του πατέρα τους, πολύ ευγενικές και φιλόξενες.

Οι Λουλουδοπεταλούδες τούς υποδέχτηκαν με χαρά και τους έδωσαν κάποια λουλούδια για να μείνουν. Όμως, υπήρχε ένα σοβαρό πρόβλημα. Οι άνθρωποι είχαν γιγαντιαίο μέγεθος, με αποτέλεσμα να αποτελούν μεγάλο κίνδυνο για αυτές.

Ξαφνικά, οι Λουλουδοπεταλούδες έγιναν πολύ επιθετικές, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να τους απομακρύνουν. Όταν ο Λουκιανός κατάλαβε πως ο θυμός των μικρών αυτών πλασμάτων οφειλόταν στο μέγεθός τους, προσπάθησε να βρει μία λύση και τα κατάφερε. Έψαξε στο πλοίο του και βρήκε ένα παλιό βιβλίο με μάγια που του το είχε χαρίσει μία μάγισσα ως αντάλλαγμα για μία χάρη που της είχε κάνει σ' ένα άλλο του ταξίδι. Μέσα σ' αυτό υπήρχε ένα ξόρκι που μεταμόρφωνε τους ανθρώπους σε μικρά πλασματάκια. Ο Λουκιανός, χαρούμενος από την ανακάλυψη που είχε κάνει, έτρεξε για να βρει τα υλικά που χρειαζόταν για το ξόρκι...

Όμως, σύντομα συνειδητοποίησε πως τα υλικά ήταν δυσεύρετα. Έπρεπε να ταξιδέψει στους μακρινούς Αιθίοπες για να βρει ένα ελεφαντόδοντο από έναν συγκεκριμένο ελέφαντα, τον Ντάμπο, να κολυμπήσει πολύ βαθιά στον Ειρηνικό Ωκεανό για να ξεθάψει τρία κοράλλια και να πετάξει ως τον πλανήτη Άρη για να φέρει τρεις κόκκους κοκκινόχρωμα. Για να ολοκληρώσει αυτή του την προσπάθεια χρειάστηκαν τριάντα τρία χρόνια και δεκαπέντε ημέρες. Όταν επέστρεψε από τον πλανήτη Άρη, προσπάθησε να φτιάξει το ξόρκι. Στην προσπάθειά του τον βοήθησαν οι συνεργάτες του. Κατά λάθος, όμως, ο Λουκιανός είχε συλλέξει υλικά όχι για να γίνει μικρότερος αλλά μεγαλύτερος. Όταν το κατάλαβε ήταν πλέον αργά. Ξαφνικά, όλοι του οι συνεργάτες απέκτησαν γιγαντιαία μορφή, εκτός από αυτόν, διότι η ποσότητα του ξορκιού ήταν μικρή και ήθελε πρώτα να το πιουν οι συνεργάτες του και ύστερα αυτός χωρίς να ξέρει τι θα ακολουθούσε. Ευτυχώς, όμως, μετά από δύο ώρες οι συνεργάτες του απέκτησαν ξανά τη φυσιολογική τους μορφή.

Τότε, ο Λουκιανός, πολύ απογοητευμένος, αποφάσισε να εγκαταλείψει την προσπάθειά του, δηλαδή να γίνει μικροσκοπικός για χάρη των Λουλουδοπεταλούδων, διότι δεν ήθελε να τις ταράξει ακόμα πιο πολύ...

Δημορρηγοπούλου Αγγελική, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Ήταν καλοκαίρι. Πηγαίναμε στη Ζάκυνθο. Όμως στο καράβι με έπιασε ναυτία. Βγήκα έξω για να πάρω λίγο αέρα.

Ζαλιζόμουνα πολύ, γι' αυτό κάθισα σε ένα παγκάκι. Μετά από λίγα λεπτά άκουσα φωνές από τον ουρανό. 'Από δω θα πάμε, όχι από εκεί, μας περιμένουν'. Κοίταξα ψηλά και πρόσεξα κάτι όντα που έμοιαζαν με πουλιά, αλλά δεν ήταν. Είχαν κεφάλι ανθρώπου και σώμα πουλιού. Το χρώμα τους ήταν κίτρινο και καλύπτονταν από μεγάλα φτερά.

Με πλησίασαν και με ρώτησαν προς τα πού είναι η Ανταρκτική γιατί εκεί θα συναντιούνταν με τα άλλα πουλιά για να γυρίσουν στον πλανήτη τους. Εγώ τους είπα ότι πρέπει να πάνε νότια. Επίσης μου εξήγησαν ότι ένας ανεμοστρόβιλος τα πέταξε έξω από τον πλανήτη τους. Μετά έφυγαν και εγώ γύρισα.

Δεν πρόκειται να το ξεχάσω αυτό ποτέ, γιατί με ξάφνιασε πάρα πολύ και μου έκανε μεγάλη εντύπωση.

Ζαχιώτης Χρήστος, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Ο Λουκιανός κι ένας σύντροφός του αγκυροβόλησαν το πελώριο, ξύλινο καράβι τους κοντά σε μια καταπράσινη πεδιάδα και πήγαν να την εξερευνήσουν. Αρχικά αντίκρυσαν διαδοχικούς τεράστιους βράχους από τους οποίους χυνόταν άφθονη ρευστή σοκολάτα. Γύρω από αυτούς τους μικρούς αλλά ωστόσο ισχυρούς καταρράκτες αντίκρυσαν πολλούς ανθρώπους που ήταν από την κορυφή έως τα νύχια περιλουσμένοι με σοκολάτα, ήταν ακίνητοι, γενικότερα έμοιαζαν με μεγάλα σοκολατάκια. Αμέσως οι ήρωές μας κατάλαβαν πως εάν έπιναν από τη ρευστή σοκολάτα θα κατέληγαν όπως οι υπόλοιποι, έτσι τρομαγμένοι και οι δύο μπήκαν στο καράβι τους και έφυγαν για άλλο προορισμό.

Καραγιώργου Ιωάννα, Α1

Φανταστική ιστορία με τον Λουκιανό

Αφού ο Λουκιανός έφυγε από τη χώρα των Φελλόποδων προχώρησε προς τα βόρεια. Αφού ταξίδευε μαζί με τους ναύτες του μέρες ολόκληρες έφτασε σε μια παράξενη χώρα. Το βόρειο τμήμα της ήταν γεμάτο πάγους και σκεπασμένο από χιόνι, ενώ το νότιο τμήμα ήταν μια μεγάλη έρημος με φοίνικες και οάσεις. Ο Λουκιανός μόλις αντίκρουσε αυτή τη χώρα ταραχτήκε. Δεν ήξερε προς τα πού να πάει. Μετά από πολλή σκέψη αποφάσισε να πάει από τα βόρεια προς τα νότια.

Έτσι λοιπόν πήγε πρώτα βόρεια. Στην αρχή πίστευε πως δε ζούσε κανένας εκεί, αλλά έπειτα από λίγο κατάλαβε πως στην περιοχή αυτή ζούσαν πολλοί φιλικοί άνθρωποι. Μόλις συναντήθηκε ο Λουκιανός με τους ανθρώπους αυτούς αυτοί κατευθείαν τον πήγαν στον αρχηγό τους. Ο Λουκιανός είχε σκοπό να μείνει μόνο ένα βράδυ στη βόρεια πλευρά. Ο αρχηγός των 'Λούμα', όπως αυτοαποκαλούνταν, έκανε ένα μεγάλο συμπόσιο προς τιμή τους.

Το επόμενο πρωί ο Λουκιανός πήγε στη νότια πλευρά με τη συνοδεία πολλών στρατιωτών. Μόλις οι στρατιώτες πάτησαν το πόδι τους στη νότια πλευρά άρχισαν να τρελαίνονται. Μεταμορφώθηκαν σε τέρατα με τρία μάτια, πέντε αυτιά και οχτώ μύτες και άρχισαν να τους κυνηγάνε. Ο Λουκιανός με τους συντρόφους του έτρεξαν γρήγορα μέσα στο καράβι του για να σωθούν. Έτσι έκαναν την αρχή στο επόμενο ταξίδι τους.

Κατριβέση Εύα, Α1

‘Το ταξίδι του Λουκιανού’

Οι κοντοί Κενουάι

Καθώς πλέαμε πολλές μέρες άγρυπνοι στην ανοιχτή θάλασσα αποκοιμηθήκαμε αφήνοντας το πλοίο ακυβέρνητο, αφού η θάλασσα ήταν πολύ ήρεμη. Ξαφνικά ακούσαμε έναν περίεργο ήχο λες και μανιασμένα κύματα χτυπούσαν με ορμή το καράβι. Το πλήρωμα κι εγώ ως κυβερνήτης ανεβήκαμε στο κατάστρωμα. Εκεί συνειδητοποιήσαμε ότι ο καιρός είχε αλλάξει και με τη βοήθεια των ‘δεξιών του χεριών’, των ανέμων, σήκωσε κύματα τεράστια, τα οποία έσπρωχναν το καράβι προς κάτι κοφτερούς βράχους. Δεν είχαμε τη δυνατότητα να κάνουμε κάτι, αφού η απόστασή μας από τα βράχια ήταν πάρα πολύ μικρή. Τα βράχια κομμάτιασαν το καράβι. Εκεί κοντά είχαμε εντοπίσει ένα νησί, στο οποίο ξυπνήσαμε το επόμενο πρωί. Γύρω ήταν κάποιοι άνθρωποι που με ανυπομονησία περίμεναν να ξυπνήσουμε. Αφού ξυπνήσαμε άρχισαν να μας ρωτούν τι έγινε, εμείς τους απαντούσαμε τι έγινε μέχρι που το καράβι χτυπήθηκε απ’ τους βράχους. Το πώς φτάσαμε και με τι φτάσαμε ως εκεί μας ήταν άγνωστο. Οι άνθρωποι ήταν πάρα πολύ κοντοί και είχαν λίγο παραμορφωμένο πρόσωπο. Μας φιλοξένησαν για λίγες ημέρες προσφέροντάς μας όλα τα αγαθά που είχαν, ώστε να μείνουμε ευχαριστημένοι. Ο αρχηγός της φυλής μάς ρωτούσε διάφορες ερωτήσεις σχετικά με την καταγωγή μας. Εγώ ως αρχηγός του πληρώματος τον ρώτησα σχετικά με τις παραδόσεις του τόπου τους και σε ποιο ακριβώς μέρος του κόσμου βρισκόμασταν. Κατά την παραμονή μας στο νησί που τελικά το έλεγαν ‘Κενουάι’, που στην αρχαία του γλώσσα σημαίνει ‘κοντή φυλή’, δημιουργήσαμε με τη βοήθεια της φυλής ένα καράβι μεγαλύτερο και πιο ανθεκτικό απ’ το προηγούμενο.

Έτσι λοιπόν όταν φύγαμε αποχαιρετήσαμε τους ντόπιους και πλεύσαμε προς το άγνωστο, κάτι συνηθισμένο σε εμάς.

Κεπενός Αλέξανδρος, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Πλέουμε εδώ και ογδόντα τρεις μέρες και στεριά δεν έχουμε δει. Ξαφνικά βλέπουμε στεριά. Αγκυροβολούμε. Μετά από λίγη ώρα εμφανίζεται ένα τέρας με πρόσωπο ανθρώπου και πόδια ζώου. Μας αγριοκοιτάζει και μας απειλεί ότι θα μας σκοτώσει εάν δε φύγουμε από τη χώρα τους την 'Κενταυρία'. Όλοι μας φοβόμαστε και τρέχουμε προς το πλοίο. Εκεί αναπολήσαμε τους καλούς Φελλόποδες.

Κολλάρου Δήμητρα, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Μετά την περιπέτειά μας στους Βουκέφαλους επιβιβαστήκαμε στα πλοία μας με προορισμό το νησί των Μινώταυρων, αλλά μια τρομαχτική θύελλα ξέσπασε και τα κύματα κατέστρεψαν το πλοίο μας και εμάς μας ξέβρασαν σε ένα άγονο και άδεντρο νησί. Εκεί κατοικούσαν άγρια και πονηρά ζώα τα οποία κάθε μέρα τσακώνονταν για το φαγητό τους, είχαν όμως κάτι το αξιοθαύμαστο καθώς, παρόλο που ήταν ζώα, είχαν την ικανότητα να μιλήσουν την ίδια ακριβώς γλώσσα με εμάς.

Στην ακτή μάς είδε μια ζέβρα η οποία μας έδωσε χειροπόδαρα και μας παρέδωσε στον αρχηγό της φυλής. Αυτός αποφάσισε να μας κάνει δούλους στο παλάτι του. Εκεί δουλέψαμε για χρόνια κάνοντας κάμποσες αγγαρείες με ελάχιστο φαγητό και νερό, ενώ δεν έλειπαν και οι ξυλοδαρμοί από τα άλλα ζώα – φρουρούς. Μια μέρα όμως κατά τη διάρκεια του τσακωμού δύο πιθήκων – φρουρών για τις μπανάνες τους βρήκαμε την ευκαιρία να δραπετεύσουμε και να φτάσουμε στο λιμάνι χωρίς να γίνουμε αντιληπτοί από τα άλλα ζώα και τους φρουρούς. Εκεί επιβιβαστήκαμε σε μια εγκαταλελειμμένη βάρκα. Ύστερα από χρόνια ήμασταν ξανά στα ανοιχτά τους πελάγους.

Κόντης Παντελής, Α1

Στα ίχνη του Λουκιανού

Με οδηγό μας τον άνεμο και προορισμό μας το κενό πάνω σε ένα караβάκι πλεύουμε στα ανοιχτά. Σταματήσαμε σε ένα νησί, όχι αρκετά μεγάλο, με καταπράσινα φυτά. Μετά από λίγο ακούσαμε φωνές σαν κάποιιοι να τσακώνονταν. Πλησιάσαμε και είδαμε δύο φτερωτές νεράιδες να τσακώνονται για ένα σπόρο ρυζιού. Εμείς αφού συστηθήκαμε τους ζητήσαμε να μας δείξουν το δρόμο της επιστροφής. Αυτές εκτός από αυτό που τους ζητήσαμε μας ακολούθησαν και κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας αλλά όχι σε ολόκληρο. Πριν φύγουν τις ευχαριστήσαμε και αυτές μας ευχήθηκαν καλό ταξίδι.

Κούλη Αθανασία, Α1

Μια παράξενη εμπειρία

Σηκωθήκαμε πρωί πρωί και πήγαμε με την παρέα μου στο Χιονοδρομικό Κέντρο για να κάνουμε σκι. Καθώς έκανα σλάλομ έπεσα σε μια μικρή χαράδρα. Παρά τις προσπάθειές μου να βγω (φωνάζοντας βοήθεια και σκαρφαλώνοντας) δεν μπόρεσα. Κάποια στιγμή είδα ένα μικρό άνοιγμα από το οποίο έβγαινε κόκκινο φως. Μέσα στην απελπισία μου πήγα να δω τι είναι. Καθώς προχωρούσα το φως γινόταν πιο έντονο, ώσπου είδα κάτι παράξενα όντα που είχαν τέσσερα μάτια, τέσσερα χέρια, τέσσερα πόδια και δύο αυτιά. Όταν με είδαν μου μίλησαν στα ελληνικά, λέγοντάς μου ότι είχαν έρθει ειρηνικά, για να μελετήσουν το ανάγλυφο της γης και τη σύσταση του χιονιού. Μετά τη σύντομη συζήτησή μας τους είπα ότι είχα πέσει στη χαράδρα και δεν μπορούσα να βγω. Αυτοί προσφέρθηκαν να με βοηθήσουν ανεβάζοντάς με στην πίστα με ένα όργανο τηλεμεταφοράς. Με χαιρέτησαν στα αρχαία ελληνικά, πράγμα που με παραξένεψε πολύ και χάθηκαν.

Κουτσοκέρας Μιχάλης, Α1

Ιστορία με τον Λουκιανό

Ο Λουκιανός με τους συντρόφους του αποφάσισε να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι για να ανακαλύψουν νέα μέρη και να κάνουν εμπόριο με άγνωστους λαούς ανταλλάσσοντας περίεργα εμπορεύματα. Αποφάσισαν να αναχωρήσουν μια μέρα ηλιόλουστη χωρίς ούτε ένα συννεφάκι στον γαλάζιο ουρανό. Αφού έκαναν τις κατάλληλες προετοιμασίες επιβιβάστηκαν στο καράβι τους και ξεκίνησαν το μεγάλο και απρόσμενο ταξίδι.

Αφού πέρασαν μερικές μέρες με καλό καιρό και αφού είχαν προχωρήσει κάμποσα μίλια, ο καιρός άρχισε να χαλάει και το ίδιο βράδυ άρχισε να βρέχει καταρρακτωδώς. Όλοι νόμιζαν πως το καράβι θα βουλιάξει, αλλά τελικά από την πείρα του πληρώματος και του καπετάνιου το καράβι σώθηκε.

Την επόμενη μέρα, ο ουρανός ήταν πεντακάθαρος, αλλά δεν ήξεραν πού βρίσκονταν διότι την πυξίδα τους την είχαν χάσει το προηγούμενο βράδυ. Κατά το απογευματάκι ένας από τους ναύτες αντίκρουσε στεριά και κατάφεραν να αποβιβαστούν σε αυτό το νησί μην ξέροντας τι τους περιμένει.

Αφού μπήκαν στο πυκνό δάσος έστρωσαν κάτι πρόχειρα στρώματα και αποκοιμήθηκαν μιας και ήταν βράδυ. Το επόμενο πρωί, όταν σηκώθηκαν και άνοιξαν τα μάτια τους, είδαν κάτι πολύ παράξενο: ήταν μέσα σε ένα παλάτι από χρυσό και ασήμι. Ήταν στολισμένο με παράξενα και πολύτιμα πετράδια. Οι κάτοικοι του νησιού δεν είχαν ανθρώπινα χέρια, παρά μόνο μεγάλες καλογουαλισμένες αξίνες. Και μιλούσαν σε μια παράξενη και ακατανόητη γλώσσα.

Τελικά, με τον καιρό κατάφεραν να συνεννοηθούν και έμαθαν πως ήταν ένας λαός που είχε καταγωγή από έναν άλλο μακρινό πλανήτη.

Αφού έκαναν πολλές συναλλαγές και αντάλλαξαν δώρα, ο Λουκιανός με τους συντρόφους του αποφάσισαν να φύγουν και να γυρίσουν στην πατρίδα τους έχοντας πολύ χρυσό και παράξενα μηχανήματα. Το ταξίδι ήταν καλό και χωρίς άλλα απρόοπτα κατάφεραν να φτάσουν στην Αθήνα.

Κρίκης Θανάσης, Α1

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ:

Το ταξίδι του Λουκιανού στην χώρα των ζωνανθρώπων

Ταξιδεύαμε για πέντε ημέρες, την έκτη είδαμε να ξεχωρίζει κάτι στον ορίζοντα μα την έβδομη φαινόταν πια καθαρά ότι ήταν ένα νησί. Αγκυροβολήσαμε και στήσαμε ένα καταφύγιο. Τότε ένας από τους συντρόφους μας διέκρινε καπνό στην άλλη άκρη του νησιού. Πλησιάσαμε με μία επιφύλαξη και κρυφτήκαμε πίσω από κάτι θάμνους. Είδαμε ανθρώπους σαν εμάς, μα ο καθένας τους είχε και από ένα χαρακτηριστικό ζώου. Ένας είχε πόδια πάπιας, άλλος ουρά σκύλου, άλλος κέρατα τούρου, άλλος φτερά πουλιού και άλλος αυτιά λαγού. Ένας από τους συντρόφους μας, ο πιο θαρραλέος, αποφάσισε να πλησιάσει. Πράγματι το έκανε και εκείνοι τον υποδέχτηκαν μεγαλόπρεπα. Τότε πήραμε θάρρος και αρχίσαμε να βγαίνουμε από τους θάμνους. Μας πήγαν στο βασιλιά τους, έναν άνθρωπο με χαιτή λιονταριού. Αυτός μας καλοδέχτηκε και μας μίλησε για τη χώρα του, τη χώρα των ζωνανθρώπων. Περάσαμε μαζί τους δέκα αξέχαστες μέρες. Καταλάβαμε ότι σε αυτή τη χώρα δεν υπάρχουν διακρίσεις αφού ο καθένας είναι διαφορετικός αλλά και μοναδικός. Την ενδέκατη μέρα ετοιμαστήκαμε να φύγουμε. Μας ετοίμασαν μια μικρή γιορτή για να μας αποχαιρετήσουν. Με τραγούδια, χορούς και δώρα έκλεισε αυτή η γιορτή.

Μας ευχήθηκαν όλοι με μια φωνή καλό ταξίδι και εμείς ανεβήκαμε στο πλοίο που σε λίγο είχε πέσει στη θάλασσα και είχε αρχίσει να απομακρύνεται, την ώρα που ο ουρανός είχε πάρει ένα πορτοκαλοκόκκινο χρώμα από το δειλινό. Έτσι τελείωσε αυτή η περιπέτεια στη χώρα των ζωνανθρώπων.

Κυριακή Αιμιλία, Α1

Ένα περίεργο ταξίδι

Ήμασταν μια παρέα δέκα παιδιών. Αποφασισμένοι να ανακαλύψουμε ξένους τόπους και διαφορετικούς πολιτισμούς, περπατούσαμε ημέρες και νύχτες, υποφέροντας από την έντονη ζέστη και το κρύο. Κάποιες φορές χάναμε τον προσανατολισμό μας και άλλες μας βοηθούσε η θέση των αστεριών.

Καθώς ήμασταν κατάκοποι από το περπάτημα, την πείνα και τη δίψα, αντικρίσαμε μια όαση. Αμέσως τρέξαμε προς τα εκεί και όταν φτάσαμε κοντά δεν πιστεύαμε στα μάτια μας. Τεράστια πουλιά με πανέμορφα, χρωματιστά φτερά ήταν μέσα στο νερό. Είχαν καρφώσει τα μάτια τους επάνω μας και μας περιεργάζονταν. Μας πλησίασαν και, με μια λεπτή φωνή και γλώσσα κατανοητή σε εμάς, μας χαιρέτησαν. Ανακουφισμένοι ζητήσαμε πληροφορίες για τον τόπο στον οποίο βρισκόμασταν και τον τρόπο διαφυγής. Πρόθυμα τα πουλιά προσφέρθηκαν να μας βοηθήσουν και να μας μεταφέρουν στην πιο κοντινή πόλη. Χαμήλωσαν τη ράχη τους, ώστε να ανεβούμε επάνω και με ένα δυνατό τίναγμα πετούσαμε ψηλά στα σύννεφα.

Μετά από αρκετή ώρα φτάσαμε σε μια πόλη γεμάτη μεγάλα κτήρια και ουρανοξύστες. Μόλις κατεβήκαμε από τις ράχες των πουλιών, τα ευχαριστήσαμε και τους ευχηθήκαμε καλή επιστροφή. Τώρα πια θα συνεχίζαμε το ταξίδι μας σε πιο φιλόξενους τόπους.

Λιβιεράτος Γιώργος, Α1

Ο Λουκιανός και οι Αγγειοκέφαλοι

Μια ηλιόλουστη μέρα, ο Λουκιανός με τους συντρόφους του ξεκίνησε για άλλο ένα θαλάσσιο ταξίδι αναψυχής. Ξαφνικά, όμως, ξέσπασε τρομερή καταιγίδα και το πλοίο γρήγορα παρασύρθηκε από την τρικυμισμένη θάλασσα. Σε λίγες ώρες, κάποια μέρη του - μιας κι είχε διαλυθεί ολοσχερώς – ξεβράστηκαν σε ένα κατάφυτο νησί, με τον Λουκιανό και τους συντρόφους του πιασμένους πάνω σε αυτά.

Το πλήρωμα του πλέον κατεστραμμένου πλοίου ανέκτησε γρήγορα τις αισθήσεις του και κατάλαβε πως είχε ναυαγήσει. Κάποιοι από τους ναύτες σκώθηκαν γρήγορα για να ψάξουν για τροφή, ενώ κάποιοι άλλοι-ανάμεσά τους και ο Λουκιανός- άρχισαν να εξερευνούν το άγνωστο σε αυτούς νησί.

Οι δύο ομάδες (η ομάδα αναζήτησης τροφής και η ομάδα εξερεύνησης) γρήγορα συναντήθηκαν. Όλα τα μέλη είχαν την ίδια έκφραση έκπληξης και απορίας στα πρόσωπά τους. Ο λόγος; Κανένα ζώο δε βρέθηκε στο νησί, παρά μόνο άγρια πουλιά, και όλο το νησί αποτελούνταν από καλλιέργημενα χωράφια. Ποιος να πήρε άραγε τα ζώα και ποιος καλλιεργήσει όλα εκείνα τα χωράφια; Ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του σκέφτηκαν πως σίγουρα κάποιος θα ζούσε στο νησί. Αλλά ποιος και πώς ήταν αυτός ο κάποιος; Θα φερόταν φιλικά σε αυτούς προσφέροντάς τους τροφή, που τόσο τη χρειαζόνταν ή θα τους θεωρούσε εχθρούς;

Συνέχισαν επιφυλακτικοί τον δρόμο τους, ώσπου άκουσαν φωνές, πίσω από κάτι θάμνους. Αρχικά τους κυριέυσε τρόμος, μα τον τρόπο γρήγορα διαδέχθηκε η περιέργεια κι έτσι κίνησαν γρήγορα προς το μέρος από όπου είχαν ακούσει τις φωνές. Φτάνοντας κοντά στους θάμνους, αρχικά τεντώθηκαν προς τα πάνω – γιατί οι θάμνοι ήταν ασυνήθιστα ψηλοί – και πρόβαλαν αργά τα κεφάλια τους στο μέρος πίσω από τους θάμνους. Το θέαμα αρχικά δεν τους προξένησε φόβο – το μόνο που βρισκόταν εκεί ήταν δυο αγγεία. Μα, μόλις πάνω στα αγγεία πρόβαλαν από ένα ζευγάρι μάτια και η πλήρωμα αντίκρισε έναν λαϊμό, κοιλιά, μέση, δυο χέρια και δυο πόδια να είναι η συνέχεια των αγγείων – που λογικά επρόκειτο για κεφάλια – που δεν είχαν παρατηρήσει προηγουμένως, οπισθοχώρησαν τρομαγμένοι, βλέποντας – σαν να μην έφθαναν όλα τα προηγούμενα – τα «σώματα» αυτά να σηκώνονται από το έδαφος και να τους χαϊρετούν με ελληνικήφωνη!

Οι σύντροφοι του Λουκιανού, κοκαλωμένοι από τον τρόμο, δεν ήταν ικανοί να αρθρώσουν λέξη κι έτσι ήταν αυτός που μίλησε λέγοντας στα πρωτόγνωρα αυτά πλάσματα: «ποιοι είστε;» και «πώς μιλάτε την ελληνική γλώσσα;». Τα πλάσματα αυτά απάντησαν με φιλικό βλέμμα, που έκανε τον Λουκιανό και τους συντρόφους του να ηρεμήσουν και να νιώσουν πιο άνετα, πως ονομάζονταν Αγγειοκέφαλοι και πως το είδος τους μιλάει την ελληνική γλώσσα και ζει απομονωμένο στο νησί επί εκατοντάδες χρόνια. Όταν ο Λουκιανός θέλησε να μάθει τον λόγο που οι Αγγειοκέφαλοι έχουν αποτραβηχτεί από τον υπόλοιπο κόσμο, ζώντας σε αυτό το νησί, ο ένας από τους δύο Αγγειοκέφαλους, ο Σόλων, του απάντησε με μελαγχολικό ύφος πως το ανθρώπινο είδος δεν αντέχει στη θέα ενός τόσο περιεργού πλάσματος και, προκειμένου να μην υποστούν άλλες κοροϊδίες και αρνητικά σχόλια, πριν αρκετούς αιώνες έφυγαν από τα μέρη όπου υπήρχαν άνθρωποι κι ήρθαν να ζήσουν σ' αυτό το ήσυχο και όμορφο νησί απ' όπου δεν τους λείπει τίποτα και όπου η ζωή τους κυλάει ευχάριστα.

Ο Λουκιανός όμως επέμεινε και οι δύο Αγγειοκέφαλοι, αφού ανασήκωσαν τους ώμους, πήραν μια βαθιά ανάσα, έκαναν μεταβολή και κατευθύνθηκαν προς τους οικισμούς της φυλής. Μετά από πέντε λεπτά περπάτημα σε δύσβατα μονοπατάκια, ο Σόλων, ο Σοφοκλής, ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του έφτασαν στους οικισμούς των Αγγειοκεφάλων, μια πολιτεία που η μόνη διαφορά της με τις πολιτείες των Ελλήνων ανθρώπων ήταν στο είδος των κατοίκων. Ο Λουκιανός μπόρεσε να διακρίνει ένα σιδηρουργείο, ένα μεταλλείο, πωλητές χλαμύδων κι εξωμίδων, που προσπαθούσαν να πείσουν τους περαστικούς Αγγειοκέφαλους να αγοράσουν το εμπόρευσμά τους, ενώ σε αρκετά σημεία της πολιτείας διάφοροι Αγγειοκέφαλοι-τεχνίτες διακοσμούσαν τα κεφάλια άλλων Αγγειοκεφάλων, ζωγραφίζοντας πάνω σε αυτά σκηνές από μυθολογικά γεγονότα αλλά και αρχαίους ήρωες. Ο Λουκιανός, με έκπληξη διέκρινε τον Ηρακλή, τον Θησέα, τον Ιάσωνα, τον Οδυσσέα, τον Αχιλλέα και άλλους πολλούς ήρωες που και οι άνθρωποι συνήθιζαν να ζωγραφίζουν στα αγγεία τους. Απευθυνόμενος στον Σοφοκλή, ρώτησε πώς και ο πολιτισμός των Αγγειοκεφάλων ήταν ίδιος με των Ελλήνων. Ο Σοφοκλής του απάντησε πως, όπως του είχε διηγηθεί ο ίδιος και ο Σόλων, οι Αγγειοκέφαλοι, για μεγάλο διάστημα, ζούσαν μαζί με τους Έλληνες, επομένως είχαν και τον ίδιο πολιτισμό. Οι συνήθειες, οι αντιλήψεις, τα ήθη και τα έθιμά τους φυσικά δεν άλλαξαν και αφότου απομακρύνθηκαν από τους ανθρώπους.

Βέβαια, μόλις οι γηγενείς κάτοικοι αντιλήφθηκαν την παρουσία των ανθρώπων, ένα κύμα ανησυχίας και φόβου τους κατέκλυσε, μα αυτά τα συναισθήματα νίκησε στη συνέχεια η περιέργεια, μιας και, λόγω της απομόνωσής τους στο νησί, δεν είχαν δει ποτέ άνθρωπο. Έτσι, γρήγορα, αλλά κι επιφυλακτικά, άρχισαν να πλησιάζουν τα περιεργά γι' αυτούς όντα, τους ανθρώπους και σιγά σιγά δημιούργησαν έναν μεγάλο κύκλο γύρω τους. Αφού ο Σόλων και ο Σοφοκλής τους εξήγησαν τι είχε γίνει και πως οι άνθρωποι αυτοί δεν ήταν εχθροί αλλά φίλοι τους, οι κάτοικοι, ξεθαρρεύοντας όλο και περισσότερο πλησίασαν τον Λουκιανό και τους συντρόφους του κι άρχισαν να περιεργάζονται τα κεφάλια τους! Γρήγορα τους συμπάθησαν κι άρχισαν να συζητούν μαζί τους.

Η ώρα πέρασε ευχάριστα αλλά και γρήγορα και ο Λουκιανός ανακοίνωσε στους Αγγειοκέφαλους πως έπρεπε να επιστρέψει στην πόλη του την Αθήνα. Οι Αγγειοκέφαλοι, στενοχωρημένοι – για πρώτη φορά – που θα αποχωρίζονταν τους ανθρώπους, αγκάλιασαν τον Λουκιανό και τους συντρόφους του και, αφού τους έδωσαν αρκετά κεράσματα από το νησί τους, τους προσέφεραν ένα πλοίο για να επιστρέψουν στην Αθήνα, μιας και το δικό τους είχε καταστραφεί. Όλοι οι Αγγειοκέφαλοι συνόδευσαν τον Λουκιανό και τους συντρόφους του ως την ακτή και αφού το πλήρωμα επιβίβαστηκε στο νέο καράβι, τους αποχαιρέτησε υποσχόμενο πως μια μέρα σίγουρα θα ξαναγυρνούσε στο νησί τους!...

Ο Λουκιανός ταξιδεύει

Ο Λουκιανός μετά το ταξίδι του στους Φελλόποδες έφτασε στο νησί των Μινόταυρων, τη Μινοταυρία. Κατέβηκε από το πλοίο και πήγε να δει τους ντόπιους. Όλοι φαίνονταν φιλόξενοι. Όταν πήγε ο Λουκιανός να τους συναντήσει τον αιχμαλώτισαν μαζί με δυο από τους συντρόφους του. Ο Λουκιανός προσπαθούσε να καταλάβει γιατί τους συνέλαβαν. Τότε εμφανίστηκε ο βασιλιάς των Μινόταυρων, ο Διογένης και τους εξήγησε ότι τους αιχμαλώτισε επειδή είχε καιρό να φανεί άνθρωπος. Ο Λουκιανός, ενώ μιλούσε ο Διογένης, παρατήρησε μερικούς συντρόφους του που πήγαιναν να τους βοηθήσουν για να ελευθερωθούν.

Οι σύντροφοι του Λουκιανού έκοψαν τα σκοινιά που κρατούσαν τους αιχμαλώτους δεμένους και έφυγαν αμέσως από εκεί όλοι μαζί προς το πλοίο.

Έτσι τελειώνει άλλο ένα ταξίδι του Λουκιανού.

Μιχαλάτος Παναγιώτης, Α2

Στα ίχνη του Λουκιανού

Τα πουλιά κελαηδούσαν και εμείς περιπλανιόμασταν στο βάθος ενός έρημου δάσους με τα πιο περίεργα και πολύχρωμα φυτά. Στόχος μας ήταν να ανακαλύψουμε τα μυστικά του δάσους και να αφουγκραστούμε τη γαλήνη του φυσικού περιβάλλοντος. Βρισκόμασταν στην αρχή μιας περιπέτειας που θα μείνει αξέχαστη σε όλους μας. Καθώς περπατούσαμε δίπλα σε ένα ρυάκι συνειδητοποιήσαμε ότι είχαμε χάσει το δρόμο του γυρισμού και μας κυρίευσε ο πανικός, ο τρόμος και το άγχος όταν ακούσαμε την κραυγή μιας κουκουβάγιας. Η περιέργεια μας παρακίνησε να ακολουθήσουμε τον ήχο που ακούσαμε. Τελικά ανακαλύψαμε πως η κουκουβάγια ήταν ένα απάνθρωπο και διαφορετικό πλάσμα και συνάμα φιλικό για εμάς. Είχε σώμα ανθρώπου και κεφάλι κουκουβάγιας. Πρέπει να ομολογήσω πως ήταν πανέξυπνο. Με την εμπειρία που είχε μας βοήθησε να βρούμε το δρόμο του γυρισμού υπό έναν όρο: να μην πληροφορήσουμε κανέναν για ό, τι είδαμε, να τα κρατήσουμε μυστικό και αυτή όχι μόνο θα μας βοηθούσε να ξεφύγουμε απ' το δάσος, αλλά και κάποια μέρα θα μας το ανταπέδιδε.

Μπακογιάννη Ιφιγένεια, Α2

Στα ίχνη του Λουκιανού

Η μηχανική βλάβη του τουριστικού αεροσκάφους μάς είχε παρασύρει σ' ένα άγριο κι αφιλόξενο τοπίο γεμάτο ξεψυχισμένες, τρομαχτικές και ανατριχιαστικές κραυγές. Γρήγορα, ψάξαμε να βρούμε τον τόπο προέλευσης αυτών των περίεργων ήχων μέσα στο πυκνό δάσος. Τότε, λευκές οπτασίες άρχιζαν να ξεπροβάλλουν μέσα από τα πανύψηλα δέντρα σαν άγγελοι που κατέβαιναν από τον ουρανό για να σε ελεήσουν. Φαίνονταν τόσο αγνές, ώστε ο τρόμος και ο φόβος που μας είχε κυριεύσει εκείνη τη στιγμή εξαφανίστηκε αστραπιαία. Ένα ψηλό πεύκο άρχισε να ξεραίνεται. Ξαφνικά, μαύρες σκιές άρχισαν να διακρίνονται όλες μέσα από το σαπισμένο και μαραμμένο δέντρο που ήταν γεμάτο ρήγματα. Το σκελετωμένο πια φυτό, που άρχισε να γίνεται θρύψαλα, σιγά σιγά, εξαφανιζόταν μπροστά στα μάτια μας, καθώς οι ψυχρές φιγούρες μάς είχαν περικυκλώσει. Ήταν τόσες πολλές που σ' όλο το χώρο απλώθηκε το απέραντο σκοτάδι. Μόνο ένα μικρό φως άρχισε να μας μιλάει καθησυχάζοντάς μας και δίνοντάς μας κουράγιο. Το φως εκείνο άρχισε να μεγαλώνει και να μεγαλώνει, αφού μας πληροφόρησε ότι οι σκιές τρέφονται με το φόβο μας. Στο τέλος, όταν πια υπήρχε αρκετό φως, το σκοτάδι μεταμορφώθηκε σε μια μικρή νυχτερίδα που προσπαθούσε απεγνωσμένα να φύγει μακριά μας. Τότε μια μικρή φλόγα άναψε επάνω στη νυχτερίδα η οποία εξαφανίστηκε. Έτσι, συνεχίσαμε το ταξίδι μας για την αναζήτηση τροφής μ' έναν μικρό προστάτη.

Μπακογιάννης Δημοσθένης, Α2

Στα ίχνη του Λουκιανού

Ο Λουκιανός αφού έμαθε για ένα θησαυρό τόσο πολύτιμο όσο κανένας άλλος αποφάσισε να πάει να τον βρει. Υπήρχαν όμως πολλά προβλήματα, όπως το ότι δεν ήξερε πού ήταν αυτός ο θησαυρός, αλλά δεν είχε και κάποιους να τον βοηθήσουν. Έψαξε παντού για πληροφορίες αλλά μάταια. Δεν έβρισκε τίποτα. Όσπου μια μέρα που κοιμόταν είδε στον ύπνο του έναν ηλικιωμένο άντρα να του δείχνει κάποια νησιά. Ο Λουκιανός δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήθελε να του πει. Ο ίδιος ηλικιωμένος άντρας που είδε στο όνειρό του τον πλησίασε μια μέρα την ώρα που καθόταν σε ένα πάρκο με τους φίλους του και του είπε τα ονόματα δέκα νησιών. Τα ονόματα ήταν: Αστερίας, Φεγγαρονήσι, Ήλιος, Ανεμώννα, Ηλιόσπορος, Μελτέμι, Καρκίνος, Χελιδονόψαρο, Σαργός, Δράκος. Άρχισε να καταλαβαίνει ότι αυτά είχαν το θησαυρό που έψαχνε. Έτσι άρχισε να ρωτάει τους πάντες αν ήξεραν κατά πού έπεφταν μα κανείς δεν ήξερε τίποτα. Μετά από μια δυο μέρες ήρθε πάλι εκείνος ο κύριος και του έδωσε ένα χαρτί που έγραφε τα ονόματα και τις τοποθεσίες των νησιών. Βρήκε το καλύτερο καράβι που υπήρχε και πολλούς άντρες για πλήρωμα. Έπλεε μέσα στους ωκεανούς για ημέρες, ώσπου βρήκε το πρώτο νησί. Πήγε σ' αυτό το νησί και αφού έψαξε για λιγη ώρα βρήκε ένα μέρος του θησαυρού. Ύστερα βρήκε και τα άλλα νησιά, αλλά και τους θησαυρούς που υπήρχαν σε αυτά παρά τις δυσκολίες που υπήρχαν. Στο τελευταίο όμως νησί που πήγαν, στο Δράκο, υπήρχε ένας δράκος που φρουρούσε το θησαυρό. Ο Λουκιανός μόλις είδε το δράκο συγκλονίστηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει. Πρόσεξε ότι ο δράκος εκείνη την ώρα κοιμόταν. Πήγε να περάσει το δράκο και τα κατάφερε, γιατί δεν ξύπνησε. Πήρε όλους τους άντρες του και μπήκε στο παλάτι που είχε το θησαυρό και τελικά τον βρήκε. Έτσι γύρισε πίσω στο σπίτι του και απήλαυσε αυτά τα χρήματα.

Μπάργλου Ιωάννα, Α2

Στα ίχνη του Λουκιανού

Μετά από τρεις μέρες ταξιδιού στην άλλοτε ήσυχη κι άλλοτε φουρτουνιασμένη θάλασσα, διακρίναμε ένα μικρό νησί χωρίς δέντρα και πρασινάδα. Λόγω της κούρασης αλλά και της έλλειψης νερού και τροφίμων αποφασίσαμε, εγώ και οι σύντροφοί μου να αγκυροβολήσουμε εκεί. Όταν πλησιάσαμε την ακτή του παρατηρήσαμε ίχνη από μεγάλες πατημασιές στην άμμο, έτοιμες να σβηστούν από το θαλασσινό νερό. Μερικοί από τους συντρόφους μου τρόμαξαν και ήθελαν να γυρίσουν πίσω, αλλά μόλις σκέφτηκαν ότι υπήρχε κίνδυνος να πεθάνουν από την πείνα άλλαξαν γνώμη και μας ακολούθησαν. Συνεχίσαμε να περπατάμε μέχρι που ακούσαμε έναν ήχο σαν ουρλιαχτό και κρυφτήκαμε πίσω από έναν βράχο. Ξαφνικά αντικρύσαμε ένα πλάσμα ψηλό όσο τρία μέτρα, που ήταν ίδιο με εμάς σε όλο το σώμα εκτός από το πρόσωπό του, στο οποίο αντί για δύο μάτια είχε μόνο ένα μεγάλο. Τότε έφερα στο νου μου την εικόνα ενός κακοφτιαγμένου αγγείου που είχε φτιάξει κάποτε ο θεός μου, το οποίο απεικονίζει τον κύκλωπα Πολύφημο και κατάλαβα ότι πρόκειται για το ίδιο πλάσμα με αυτό που στεκόταν τώρα μπροστά μας. Η κραυγή ενός συντρόφου μου με έβγαλε από τις σκέψεις μου και τότε συνειδητοποίησα ότι αυτός ο κύκλωπας είχε σηκώσει το βράχο και μας κοιτούσε. Προσπάθησα να φανώ ψυχραιμος – αν και δεν ήμουν καθόλου – και είπα: 'Γεια σου, κύκλωπα!' Εκείνος παραξενεύτηκε και μετά από λίγο άπλωσε το χέρι του και... με αγκάλιασε! Άρχισε να κλαίει λέγοντάς μας στα ελληνικά ότι δεν τον αγαπούσε κανένας, ότι ήταν μόνος του και πως κανένας μέχρι τότε δεν του είχε μιλήσει τόσο όμορφα! Αργότερα, μας κάλεσε στη σπηλιά του για δείπνο. Έπειτα, μου έδωσε πολλές προμήθειες και, αφού μας αποχαιρέτησε, μας υποσχέθηκε κουνώντας το μαντήλι του ότι θα μας επισκεφτεί στην Αθήνα.

Η ιστορία του Λουκιανού

Έχοντας ήδη συναντήσει τους Φελλόποδες και τους Βουκέφαλους αποφασίσαμε να συνεχίσουμε τα ταξίδια μας, χωρίς συγκεκριμένο προορισμό.

Ταξιδεύαμε επί μία εβδομάδα στην περιοχή του Ιονίου Πελάγους και, λόγω της κούρασης, έπρεπε να βρούμε ένα μέρος να αράξει το πλοίο και να ξεκουραστούμε. Βρήκαμε ένα μικρό νησί και ξεφορτώσαμε.

Καθώς το εξερευνούσαμε, ανακαλύψαμε κάποιες σπηλιές. Δεν ήμασταν σίγουροι αν έπρεπε να μπούμε σ' αυτές· φοβόμασταν, μήπως συναντούσαμε κάποιον ξένο πολιτισμό ή λαό άγριο. Ήταν και σκοτάδι μέσα στη σπηλιά, κάτι που αύξανε το φόβο μας. Τελικά επιστρέψαμε στο πλοίο.

Το επόμενο πρωί, ξυπνήσαμε νωρίς για να ψάξουμε για φαγητό. Βρήκαμε κάποιους κάπρους, τους αιχμαλωτίσαμε και το βράδυ τούς φάγαμε. Όμως το βράδυ, προς έκπληξη μας, είδαμε από μακριά μια ομάδα ξένων να κατεβαίνει από το βουνό, από τις σπηλιές και να έρχεται προς τα εμάς. Δεν τρομάξαμε. Αντίθετα περιμέναμε. Και τους είδαμε να φτάνουν. Και τελικά έφτασαν.

Μας ρώτησαν σε άπταιστα ελληνικά ποιοι είμαστε και από πού ερχόμαστε. Τους απάντησα είμαι ο Λουκιανός και αυτοί είναι οι σύντροφοί μου και ταξιδεύουμε στη θάλασσα επί τέσσερα χρόνια. Εσείς ποιο είστε, τους ρώτησα. Είμαστε οι Σπηλαιοπαξινοί, μας απάντησαν και μείναμε άφωνοι. Συνέχισαν λέγοντάς μας: Καλώς ήρθατε στους Παξούς, την πατρίδα μας. Ελάτε πάνω στα Ιερά Σπήλαια μαζί μας. Μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε και θα σας βοηθήσουμε εμείς, όποτε και αν θελήσετε να φύγετε, στις ετοιμασίες.

Δεχθήκαμε να μείνουμε εκεί για δύο εβδομάδες. Ήταν πάρα πολύ φιλόξενοι και φιλικοί με μας. Όμως, ήταν πάρα πολύ ψηλός λαός και είχαν εφτά δάχτυλα στο κάθε χέρι και πόδι. Όμως με μας ενδιέφερε η εμφάνισή τους, καθώς ήταν σοφοί. Οι δύο εβδομάδες πέρασαν πριν καλά καλά το καταλάβουμε.

Τήρησαν όμως τα λεγόμενά τους, μας βοήθησαν με τις ετοιμασίες για το ταξίδι, μας γέμισαν προμήθειες και μας αποχαιρέτησαν θερμά. Ήταν ο καλύτερος και ο πιο φιλικός που είχα γνωρίσει. Και το ταξίδι συνεχίστηκε...

Παπαγιαννόπουλος Χρήστος, Α2

Τραγοκέφαλοι

Μετά από το ταξίδι στους Φελλόποδες, ο Λουκιανός έφτασε σε μια πολιτεία μοναχική, απομονωμένη. Οι άνθρωποι όλοι κλεισμένοι στα σπίτια τους. Ξαφνικά ακούγεται ένας ήχος, σαν πυροβολισμός. Ο Λουκιανός και οι άντρες του έτρεξαν προς το μέρος που ακούστηκε ο ήχος.

Όταν έφτασαν είδαν ένα πλάσμα με σώμα ανθρώπου και κεφάλι τράγου. Το πλάσμα αυτό φαινόταν χτυπημένο και γι' αυτό ο Λουκιανός το βοήθησε χωρίς να δείχνει να το φοβάται. Μόλις το πλάσμα σηκώθηκε είπε πως δεν πρέπει να τον φοβούνται οι σύντροφοί του και ότι ανήκει στη φυλή των Τραγοκεφάλων. Οι σύντροφοι φάνηκαν παραξενεμένοι, ενώ ο Λουκιανός ήταν πράγματι ενθουσιασμένος αλλά και άφωνος.

Ο Τραγοκέφαλος τους οδήγησε σε ένα τεράστιο κτήριο όπου βρίσκονταν γύρω στους τριάντα με σαράντα του είδους του. Ο Τραγοκέφαλος είπε ότι αυτή είναι όλη κι όλη η φυλή του και ότι έχουν μαζευτεί εκεί διότι ήταν η ώρα της συγκέντρωσής τους, αλλά αυτός καθώς πήγαινε έπεσε πάνω σε μια τεράστια κοτρόνα και χτύπησε και τότε εμφανίστηκε ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του. Επίσης τους είπε ότι θα έπρεπε να φύγουν από τη χώρα των Τραγοκεφάλων, γιατί οι Τραγοκέφαλοι δε συμπαθούν τους ανθρώπους, με εξαίρεση εκείνον, που τους συμπαθούσε.

Έτσι ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του αποχαιρέτησαν τον νέο τους φίλο και κατευθύνθηκαν προς το πλοίο τους. Με αυτόν τον τρόπο τελείωσε και το ταξίδι τους.

Παπαδοπούλου Αφροδίτη, Α2

«Φτεροχέρες»

Πλέαμε περίπου τριακόσια στάδια, μέχρι που είδαμε πως από πάνω πετούσε ένας λαός. Έμοιαζαν με εμάς, μα μόνο στα χέρια τους διέφεραν. Αυτοί δεν είχαν χέρια αλλά φτερά. Τότε εμείς αγκυροβολήσαμε σε ένα νησάκι για να τους ρωτήσουμε από πού είναι, μήπως και μας έλεγαν, όπως οι Φελλόποδες. Όταν όμως πήγαμε να τους ρωτήσουμε, όρμηξαν πάνω μας. Εμείς τρέχαμε πανικόβλητοι, μα δεν μπορούσαμε να τους ξεφύγουμε. Κάποια στιγμή κουράστηκα και σταμάτησα. Τους ρώτησα «Τι θέλετε από μας;» Φάνηκαν να μην καταλαβαίνουν τι τους έλεγα. Σε μία στιγμή ξεχώρισα έναν που βγήκε μέσα από αυτόν το λαό. Σκέφτηκα πως θα ήταν ο αρχηγός τους. Του ξανάκανα την ίδια ερώτηση. Αυτός ευτυχώς μιλούσε και μάλιστα στα ελληνικά. Έτσι μπορέσαμε να συνεννοηθούμε. Μου είπε πως ήταν ένας λαός που καταγόταν από την Φτέρα, πως ονομάζονταν Φτεροχέρες και πως δεν προσπαθούσαν να τρομάξουν τους περαστικούς, αλλά ήθελαν να τους κάνουν φίλους. Επίσης είπε πως τα φτερά τα απέκτησαν όταν μια μάγισσα καταράστηκε το λαό τους εξαιτίας μιας σύγκρουσης που είχε με τον προηγούμενο βασιλιά. Και έτσι από τότε όλοι οι άνθρωποι γεννιόντουσαν όχι μόνο με φτερά αλλά και χωρίς μιλιά. Τότε τους είπα: «Ακολουθήστε μας και θα σας πάμε στη χώρα μας. Εκεί έχουμε έναν πολύ καλό μάγο που ίσως να καταφέρει να ξανακάνει το λαό σας όπως ήταν πριν. Αυτό ήταν. Μας ακολούθησαν μέχρι που φτάσαμε στην πατρίδα μας. Βρήκαμε το μάγο και εκείνος κατάφερε και τους έκανε όπως πριν. Έπειτα μας ευχαρίστησαν και, αφού ανέβηκαν στο πλοίο που τους δώσαμε, ξεκίνησαν το ταξίδι τους προς την Φτέρα. Τους ευχηθήκαμε καλό ταξίδι και σε λίγα λεπτά το πλοίο είχε χαθεί μέσα στο πέλαγος.

Παπουτσή Δημήτρα, Α2

Ο Λουκιανός και το παράξενο νησί με το παλάτι

Ο Λουκιανός είχε δώσει ένα τέλος στους Αχινοφάλαγγες οι οποίοι ήταν αισχρά πλάσματα σαν τέρατα. Είχε δώσει μια δύσκολη μάχη, αλλά είχε κερδίσει.

Το πλοίο του ήταν καταμεσής στο πέλαγος. Ο ξάστερος ουρανός είχε αρχίσει να κοκκινίζει, να γίνεται πορτοκαλής και στο τέλος να γίνεται μαύρος...

Η καρδιά του Λουκιανού, όπως και των συνταξιδιωτών του ήθελε περιπέτειες, αλλά είχαν ένα πρόβλημα... η στεριά απείχε πάρα πολλά μίλια και το μόνο που έβλεπαν ήταν το βαθύ μπλε του ωκεανού.

Το ξημέρωμα ένα νησί ξεπρόβαλε από το νερό και παρουσιάστηκε μπροστά στο καράβι. Ένα μεγάλο παλάτι υψώθηκε και γεμάτος περιέργεια ο Λουκιανός έριξε την άγκυρα, η οποία μετά από πέντε λεπτά κατάβασης στο νερό ακούμπησε τον πυθμένα. Τότε ένας εκκωφαντικός θόρυβος ακούστηκε.

Αποβιβάστηκαν όλοι στο παράξενο νησί με την περιέργειά τους να φουντώνει... Αφού μπήκαν στο παλάτι αντίκρισαν ένα φοβερό θέαμα... Τα πάντα ήταν από χρυσό, πλατίνα, άργυρο και παλλάδιο, τα πολυτιμότερα μέταλλα... Στο πάτωμα υπήρχαν πολλά νομίσματα και όλοι άρχισαν να τα μαζεύουν.

Όταν γέμισαν αρκετούς κουβάδες ένας από τους ναύτες με το σπαθί του χτύπησε τον τοίχο... Ξαφνικά όλα άρχισαν να κουνιούνται. Τους κυρίευσε όλους ο πανικός και η ταραχή. Αστραπιαία όλο το παλάτι άρχισε να γεμίζει νερά... Όλοι έτρεχαν, φώναζαν και κολυμπούσαν.

Δεν υπήρχε έξοδος. Είχαν παγιδευτεί και τότε ο Λουκιανός άνοιξε το παράθυρο και όλοι βγήκαν έξω κολυμπώντας την ώρα που το παλάτι αλλά και όλο το νησί χάνονταν στην απεραντοσύνη του βυθού.

Όταν ανέβηκαν στο πλοίο κατάλαβαν ότι κάποιοι αγαπούσαν πιο πολύ το χρυσάφι και τα λεφτά παρά τη ζωή τους, διότι δεν κατάφεραν να επιζήσουν, θέλοντας να πάρουν μαζί τους γεμάτους τους κουβάδες. Έτσι τελείωσε άλλη μια περιπέτεια του Λουκιανού και των συντρόφων του.

Πλαλή – Σώρρα Ελίνα, Α2

Η ιστορία του Λουκιανού

Μετά από τριήμερη περιπλάνηση από την αναχώρησή του από τους Φελλόποδες, ο Λουκιανός πληροφορήθηκε πως υπήρχε στεριά μπροστά. Χαμένο στο πέλαγος αυτός και οι σύντροφοί του, τελικά αγκυροβόλησαν σ' ένα νησί με μικρές παραλίες και απόκρημνες κορυφές με τεράστια βράχια. Μια κίνηση και ο ήχος σπασμένου κλαδιού τράβηξαν την προσοχή των ανδρών και του Λουκιανού. Ένας εκκωφαντικός βρυχηθμός διέλυσε την ησυχία. Έπειτα ένα γιγαντώσωμο, μυώδες, μαλλιαρό πλάσμα πετάχθηκε από έναν θάμνο στην κορυφή και προσγειώθηκε δέκα μέτρα πιο κάτω, στο ύψος της θάλασσας, σκοτώνοντας τέσσερις άνδρες. Τους δυο τους καταπλάκωσε με τα ευλύγιστα πόδια του και τους άλλους δυο με τα γαμψά νύχια των χεριών του. Είχε σώμα υπερφυσικού ανθρώπου εμπλουτισμένο με χαρακτηριστικά λιονταριού. Ίσως γι' αυτό ευθυνόταν το κεφάλι που ήταν κεφάλι λιονταριού και είχε πλούσια χ αίτη. Αυτή η άγρια φυλή ήταν οι Λεοντοκέφαλοι. Γι' αυτήν την άγρια φυλή, τους είχαν προειδοποιήσει οι Φελλόποδες. Δεν έδειχναν κανένα έλεος στους εχθρούς, στους ξένους ή στα θύματά τους. Οι άντρες δεν ήταν τίποτα σχεδόν μπροστά στους παντοδύναμους, σχεδόν, Λεοντοκέφαλους. Ο Λουκιανός έβλεπε την πανωλεθρία και αποφάσισε να υποχωρήσει. Όμως, οι Λεοντοκέφαλοι δεν το 'βαζαν κάτω, ορμούσαν πάνω στους άντρες και τους κατασπάραζαν. Όμως ο Λουκιανός ήξερε πως δεν μπορούσαν το νερό. Οι Λεοντοκέφαλοι πετούσαν βράχια που κατέστρεψαν το πλοίο, ωστόσο ο Λουκιανός πήρε τους κουβάδες που είχε στο πλοίο και άρχισε να ρίχνει νερό στα πλάσματα, τα οποία έφυγαν τρομαγμένα. Έτσι όσοι άντρες είχαν απομείνει ετοίμασαν τη βάρκα που ήταν ανέπαφη από τα χαλάσματα του πλοίου και έφυγαν κατά το σούρουπο.

Ρεμπούτσικας Ανδρέας, Α2

Στα ίχνη του Λουκιανού

Το πλοίο ταξίδευε για πολύ καιρό και τα τρόφιμα είχαν αρχίσει να λιγοστεύουν. Έτσι αναγκάστηκαν να σταματήσουν στο κοντινότερο λιμάνι με σκοπό να πάρουν προμήθειες. Φτάνοντας διαπίστωσαν ότι το νησί ήταν περίεργο. Υπήρχε ομοιομορφία στα πάντα. Οι κάτοικοι ήταν ντυμένοι ακριβώς με τα ίδια ρούχα και χρώματα. Όλα τα κτήρια είχαν το ίδιο σχήμα και χρώμα. Όλοι οι άνθρωποι έτρωγαν φαγητά με ένα μόνο χρώμα: το πράσινο. Μόλις οι κάτοικοι είδαν τον Λουκιανό και το πλήρωμά του τους θεώρησαν εχθρούς και τους φυλάκισαν. Η φυλακή τους ήταν μια μεγάλη πράσινη κολοκύθα που ήταν κρεμασμένη από έναν τεράστιο φοίνικα. Μετά από σκέψη ο Λουκιανός κατάλαβε ότι ο λόγος της φυλάκισής τους ήταν τα πολύχρωμα ρούχα τους. Έτσι έφτιαξαν και φόρεσαν καινούργια από τα πράσινα φύλλα του φοίνικα. Βλέποντάς τους οι κάτοικοι με τα νέα τους ρούχα τούς συγχώρεσαν και τους άφησαν να φύγουν με πολλά τρόφιμα.

Σκούτα Ελένη, Α2

Ταξίδι Λουκιανού

Καθώς τφτάσαμε πιο κοντά διαπιστώσαμε ότι δεν υπήρχε ίχνος φυτού πάνω του. Με λίγα λόγια ήταν ξηρό έδαφος. Ήμουν σίγουρος πως δεν υπήρχε περίπτωση να βρούμε φαγητό ή νερό, αλλά ήθελα να δω τι πλάσματα θα συναντούσα, μιας και στα δύο προηγούμενα νησιά βρήκαμε τους Φελλόποδες και τους Βουκέφαλους.

Έκανα σήμα στους συντρόφους μας να κατεβούμε στη στεριά, πήραμε μερικά όπλα για παν ενδεχόμενο και αρχίσαμε να περπατάμε στην ξηρή γη. Ύστερα από κάμποσες ώρες περπάτημα διακρίναμε πίσω από έναν αρκετά ψηλό λόφο ένα χωριό με πολλές καλύβες αλλά χωρίς κατοίκους. Αφού εξερευνήσαμε το μέρος, σταθήκαμε σε μια από τις καλύβες αν ξεκουραστούμε. Ξαφνικά μια περίεργη μελωδία άρχισε να ηχεί στα αυτιά μας. Όλοι μου οι σύντροφοι χασμουριόντουσαν και σιγά σιγά τους έβλεπα να σωριάζονται στο έδαφος.

Το μόνο που θυμάμαι μετά ήταν ότι ξύπνησαν σε ένα πολύ άβολο κρεβάτι με πολλούς περίεργους ανθρώπους να έχουν το βλέμμα τους πάνω μου. Η μόνη διαφορά που είχαν από μένα ήταν ότι αντί για χέρια είχαν φτερούγες. Έτσι εξηγήθηκε η μελωδία. Με σήκωσαν και με πήγαν κοντά στους συντρόφους μου. Μας χώρισαν σε ζευγάρια και μας είπαν ότι για να μη μας σκοτώσουν που καταπατήσαμε τον τόπο τους πρέπει να περάσουμε από μιάξιιδεύαμε στο ανοιχτό πέλαγος ένας από τους συντρόφους μου αντίκρισε στον ορίζοντα ένα πολύ μικρό νησί. Όταν α δοκιμασία. Από τις οδηγίες τους κατάλαβα ότι έπρεπε να τρέξουμε από το σημείο όπου βρισκόμασταν μέχρι την αρχή του λόφου χωρίς να μας πιάσει ένας από αυτούς που βρισκόταν στον τερματισμό.

Μου φάνηκε υπερβολικά εύκολο, οπότε άφησα κάποιους άλλους να τρέξουν πρώτοι οι οποίοι ήδη είχαν αρχίσει να χαίρονται. Αρχισαν να τρέχουν και κάπου στα μέσα της διαδρομής οι ιθαγενείς άρχισαν να τους πετούν βέλη και δόρατα. Δυστυχώς ένας σύντροφός μου πέθανε, διότι ένα βέλος τον πέτυχε στο κεφάλι. Ο άλλος ξέφυγε από τη βροχή του θανάτου και βρέθηκε αντιμέτωπος με τον ιθαγενή που ήταν στον τερματισμό. Για κακή του τύχη ο ιθαγενής έβγαλε ένα ξίφος που έκρυβε στο χώμα και κάρφωσε τον φίλο μου. Αφού και οι δύο δεν τα κατάφεραν είχε έρθει η σειρά μου.

Έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, αλλά σκόνταψα σε ένα βραχάκι και έπεσα κάτω. Ο φίλος μου προσπάθησε να απασχολήσει τον εκτελεστή, αλλά εκείνος τον σκότωσε. Όρμησα πάνω του με οργή, του πήρα το ξίφος και τον κάρφωσα δυνατά στο στήθος. Ύστερα από αρκετό τρέξιμο βρέθηκα στο πλοίο μου που ήταν στην ακτή και με όσους συντρόφους είχαν απομείνει φύγαμε για άλλο προορισμό.

Σωτηρόπουλος Γιώργος, Α2

Στα ίχνη του Λουκιανού

Πλέαμε για μέρες ολόκληρες, ίσως και μήνες. Δε θυμάμαι πολλά πράγματα από τότε. Μόνο ότι οι μισοί από μας πέθαναν από έλλειψη τροφής και καμιά δεκαριά από αφυδάτωση. Οι τροφές και το νερό είχαν εξαντληθεί. Έπρεπε επειγόντως να ανεφοδιαστούμε.

Ξαφνικά ξέσπασε μεγάλη καταιγίδα. Ένα κύμα αναποδογύρισε το καράβι και μας έριξε όλους στη θάλασσα. Όλοι πιαστήκαμε από διάφορα σπασμένα κομμάτια του πλοίου. Από μακριά διακρίναμε ένα μικρό νησί. Αρχίσαμε να κολυμπάμε σαν τρελοί προς αυτό. Αφού βγήκαμε στην ακτή εξαντλημένοι κοιμηθήκαμε.

Την επόμενη μέρα μετρήσαμε ο ένας τους άλλους. Παρατηρήσαμε ότι είχαμε χάσει τέσσερις άντρες. Αφού θρηνήσαμε τους αδικοχαμένους συντρόφους μας, αποφασίσαμε να εξερευνησουμε το νησί. Μπήκαμε στο δάσος. Ξαφνικά πετάχτηκε από το πουθενά ένα τεραστιο ζώο που έμοιαζε με μεταλλαγμένη κατσαρίδα και έπιασε δύο συντρόφους μας. Εμείς τότε αρχίσαμε να τρέχουμε σαν τρελοί. Βγήκαμε στην παραλία. Απορημένοι για το παράξενο κτήνος καθίσαμε να σκεφτούμε τι θα κάνουμε. Συνειδητοποιήσαμε ότι αυτό το κτήνος όταν διψούσε θα έβγαινε στην παραλία να δροσιστεί και θα μας έβρισκε. Δεν ήμασταν ασφαλείς. Έπρεπε να βρούμε καταφύγιο!

Ξαναμπήκαμε στο δάσος, αυτή τη φορά πιο προσεκτικοί από ποτέ. Ακούσαμε ένα μεγάλο γρύλισμα και έκπληκτοι αρχίσαμε να τρέχουμε. Φτάσαμε σε μια σπηλιά που μας φάνηκε ιδανικό μέρος για καταφύγιο. Μπήκαμε μέσα, αλλά όταν κάθισα σ' έναν βράχο μία πόρτα άνοιξε από το πουθενά. Από πίσω της πετάχτηκε ένας ξεμαλλιασμένος κύριος με σπασμένα γυαλιά, ντυμένος στα άσπρα ρωτώντας μας τι θέλαμε και ποιοί ήμαστε. Του απαντήσαμε πως ήμασταν χαμένοι ταξιδιώτες που αναζητούσαν την τύχη τους. Τότε αυτός μάς τα εξήγησε όλα. Μας είπε ότι ήταν ένας επιστήμονας που είχε έρθει στο νησί για να κάνει ήσυχος τα πειράματά του. Θα έβγαζε μια περιουσία από τα περίεργα πλάσματα που είχε εφεύρει. Ήθελε μόνο να τα κάνει μεγαλύτερα, αλλά έκανε λάθος στα συστατικά του φίλτρου και τα ζώα έγιναν τεράστια τέρατα. Από τότε είναι κλεισμένος εκεί μέσα, ανήμπορος να κάνει οτιδήποτε!

Τότε εμένα μου ήρθε μια πολύ καλή ιδέα. Αν καλούσαμε με τον ασύρματο στην κοντινότερη πόλη τότε αυτοί θα έστελναν ένα πλοίο να μας πάρει. Όλοι συμφώνησαν. Έπιασα δουλειά με το παλιό μηχάνημα προσπαθώντας να πιάσω μια καλή συχνότητα. Και οι προσπάθειές μου έπιασαν τόπο! Μας είπαν ότι θα έστελναν ένα πλοίο όσο πιο σύντομα μπορούσαν.

Βγήκαμε έξω από τη σπηλιά και αρχίσαμε να περπατάμε προς την παραλία. Μετά από δύο μέρες φτάσαμε χωρίς απρόοπτα στην παραλία. Τότε διέκρινα ένα πλοίο στον ορίζοντα. Αρχίσαμε όλοι να κουνάμε μανιασμένοι τα χέρια με την ελπίδα να μας δει. Μας είδε, είχαμε σωθεί. Το γρήγορο αυτό πλοίο έφτασε στην ακτή σε κλάσματα δευτερολέπτου. Μας πήρε και μας πήγε στην πατρίδα μας. Ευτυχώς αυτή η περιπέτεια είχε τελειώσει!

Ο Λουκιανός στο νησί των ημίθεων

Αφού φύγαμε από το νησί των Φελλόποδων συνεχίσαμε το ταξίδι μας στο Αιγαίο Πέλαγος. Μία μέρα η θάλασσα ήταν τόσο ήρεμη, η ευωδιαστή μυρωδιά της σε μάγευε και ένας ευνοϊκός άνεμος κούναγε το πλοίο μας. Ξαφνικά ένα τεράστιο κύμα σηκώθηκε λες και μας καταράστηκε ο Ποσειδώνας. Άκουσα μία φωνή να λέει «χτύπησαμε σε ύφαλο, το πλοίο βυθίζεται». Μία δυνατή βροχή ξεκίνησε, με αποτέλεσμα ο άνεμος να δυναμώνει και να δημιουργούνται πελώρια κύματα. Όλοι τρέχαμε πανικόβλητοι για να διορθώσουμε τις βλάβες. Ένα τεράστιο κύμα ερχόταν καταπάνω μας. Εκείνη τη στιγμή το αίμα μου πάγωσε, είδα τη ζωή μου να περνάει μπροστά από τα μάτια μου. Το κύμα χτύπησε το πλοίο και εγώ άρχισα να χάνω τις αισθήσεις μου.

Ξύπνησα σε μια παραλία ολομόναχος, χωρίς κανέναν από το πλήρωμά μου. Άρχισα να εξερευνώ το δάσος το οποίο ήταν κοντά στην παραλία, μήπως και βρω κανέναν ντόπιο να με βοηθήσει να προσανατολιστώ. Ξαφνικά αντικρύζω ένα πολύ μεγάλο χωριό με πελώρια τείχη. Στην πύλη του χωριού υπήρχαν δύο πολύ μεγάλα αγάλματα. Τα τείχη ήταν πέτρινα και τόσο μεγάλα που αποκλείεται να τα έχτισε άνθρωπος.

Χτύπησα την πόρτα για να μπω και άκουσα μια τραχιά φωνή «ποιος είναι;» «λέγομαι Λουκιανός και το πλοίο μου ναυάγησε και χρειάζομαι βοήθεια» απάντησα. Η πόρτα άνοιξε και είδα ένα χωριό με πολλά σπίτια και στη μέση μία μικρή πλατεία η οποία είχε στο κέντρο της το άγαλμα του Δία. Οι ντόπιοι φαίνονταν πολύ περίεργοι. Ρώτησα έναν ηλικιωμένο πώς ονομάζεται αυτό το νησί κι εκείνος μου απάντησε πως είναι το ξακουστό νησί των ημίθεων και πως εδώ ζουν οι ημίθεοι. Όταν το άκουσα αυτό έμεινα άφωνος. Πίστευα πως το νησί των ημίθεων ήταν ένας μύθος. Ο ηλικιωμένος μου είπε επίσης πως τώρα έπρεπε να μείνω εκεί για πάντα επειδή δεν έπρεπε να μάθουν οι άλλοι θνητοί ότι αυτό το νησί υπάρχει, αλλιώς θα πεθάνω με βασιανιστικό θάνατο και έπειτα εξαφανίστηκε. Άρχισα να κάνω μία βόλτα στην πόλη να παρατηρήσω τα αξιοθέατα. Αυτό που με εντυπωσίασε ήταν τα κέντρα εκπαίδευσης τα οποία είχαν και τα ονόματα των θεών. Το βράδυ πλησίαζε και εγώ δεν είχα εξασφαλίσει τη διανυκτέρευσή μου ακόμα. Πήγα σε ένα εστιατόριο για να φάω το οποίο δεν είχε καθόλου πελατεία. Καθώς έτρωγα το φαγητό μου ένας κύριος με ρώτησε αν μπορεί να φάει μαζί μου και εγώ τον άφησα. Κάποια στιγμή με ρωτάει:

Ο Λουκιανός στο νησί των ημίθρων

- Ποιος είστε; Δε σας έχω ξαναδεί.
- Ονομάζομαι Λουκιανός. Εσείς;
- Με λένε Πέρσου. Πώς μπήκατε μέσα; Ξέρετε πως δεν μπορείτε να ξαναβγείτε;
- Ναι, γνώρισα έναν ηλικιωμένο ο οποίος μου το είπε.
- Αφού σε αυτό το χωριό δεν υπάρχουν ηλικιωμένοι.
- Τέλος πάντων!
- Έχετε κάπου να μείνετε το βράδυ;
- Δυστυχώς, όχι!
- Μπορείτε να μείνετε μαζί μου αν θέλετε.
- Ευχαριστώ πολύ.

Αφού τελειώσαμε το δείπνο μας πήγαμε σπίτι του. Η εξωτερική εμφάνιση του σπιτιού του ήταν καταπληκτική. Όταν μπήκαμε μέσα αντίκρυσα την τραπεζαρία, η οποία ήταν διακοσμημένη με παλαιά έπιπλα. Επίσης υπήρχε μία εσωτερική σκάλα η οποία ανέβαινε στους επάνω ορόφους όπου υπήρχαν δύο δωμάτια και ο Πέρσου μου είπε πως θα μείνω στο αριστερό δωμάτιο. Όταν ξάπλωσα άρχισα να λησμονώ την πατρίδα μου. Όταν ξύπνησα πήγα στην κουζίνα να φάω πρωινό και μετά βγήκαμε για μία βόλτα. Ξαφνικά ένιωσα κάποιον να μας παρακολουθεί. Γύρισα πίσω και είδα εκείνον τον ηλικιωμένο. Τότε είπα στον Πέρσου να κοιτάξει πίσω να δει τον γέρο που του έλεγα. Εκείνος γύρισε, όμως δεν είδε κανέναν. Μετά, αφού είδαμε τα αξιοθέατα, γυρίσαμε σπίτι. Εκεί ο Πέρσου με ρώτησε στοιχεία για την ταυτότητά του. Έπειτα πήγαμε για ύπνο. Στο όνειρό μου είδα εκείνον τον γέρο να μου λέει από ό, τι κατάλαβα «Οδός Δία 35. Αύριο 12 το πρωί».

Αφού ξύπνησα και έφαγα πρωινό πήγα σε εκείνο το σπίτι. Όταν μπήκα είδα είκοσι άτομα να κάθονται και να μιλάνε γύρω από ένα τραπέζι και ο γέρος να τους κοιτάζει εντυπωσιασμένος. Κάθισα σε μια καρέκλα και τότε ο γέρος σηκώθηκε και είπε: Αγαπητοί θνητοί, είμαι ο Ερμής, γιος του Δία και της Μαίας. Είμαι εδώ για να σας βοηθήσω να δραπετεύσετε. Ελάτε το βράδυ στις 12 η ώρα στην κρυφή πύλη την οποία μόνο θεοί ανοίγουν για να σας βγάλω έξω. Αλλά προσοχή, δεν πρέπει να πείτε τίποτα σε κανέναν. Αφού γύρισα σπίτι ο Πέρσου άρχισε να μου λέει να μην ξαναφύγω επειδή αυτός έχει την ευθύνη και να πάμε για ύπνο. Εγώ όμως δεν έπρεπε να κοιμηθώ. Μόλις βεβαιώθηκα ότι κοιμήθηκε πήγα στο σημείο συνάντησης όπου ο Ερμής μάς βοήθησε να φύγουμε. Στενοχωρήθηκα όμως που δε χαιρέτησα τον Πέρσου.

Η ιστορία του Λουκιανού

Ο Λουκιανός βρισκόταν μέσα σε ένα πλοίο μαζί με τους συντρόφους του. Ο προορισμός ήταν άγνωστος. Καθόταν σε μία γωνίτσα του πλοίου αγναντεύοντας τη θάλασσα. Στην αγκαλιά του κρατούσε το ημερολόγιό του που τον συντρόφευε σε κάθε του ταξίδι. Καθόταν εκεί αρκετές ώρες ώσπου ξαφνικά άρχισε να βλέπει στεριά. «Στεριά! Στεριά! Στεριά!» φώναξε στους συντρόφους του.

Σιγά σιγά άρχισε να χαράζεται στον ορίζοντα ένα πολύ μικρό νησάκι, μια κουκκιδίτσα. Άρχισε να μεγαλώνει αυτή η κουκκίδα, να φαίνεται πιο καλά όσο πλησίαζε το πλοίο στο μέρος. Μετά από περίπου μία ώρα ο Λουκιανός και οι σύντροφοί του έφτασαν στο νησί.

Το νησί ήταν πολύ μικρό, αλλά ταυτόχρονα ήταν και πολύ όμορφο. Είχε πολλά δέντρα, μεγάλα και μικρά, τροπικά και μη τροπικά που το καθένα είχε τη δική του ομορφιά. Το νησί είχε και μια πολύ όμορφη παραλία με χρυσή άμμο και καταγάλανα νερά. «Αυτό το νησί δεν έχει κατοίκους;» αναρωτήθηκε ένας ναύτης. «Μπορεί να ζουν στο εσωτερικό του νησιού», απάντησε ένας άλλος ναύτης. Ο Λουκιανός όμως ο οποίος ήταν ο πιο τολμηρός τους απάντησε: «Ο μόνος τρόπος για να απαντηθεί το ερώτημά μας είναι να εξερευνήσουμε το νησί, δηλαδή να πάμε στο εσωτερικό του». Για μία στιγμή όλοι φοβήθηκαν και σταμάτησαν να περπατούν. Ο Λουκιανός όμως παρακίνησε τους υπόλοιπους συνεχίζοντας να περπατάει, έτσι ώστε τους κίνησε το ενδιαφέρον.

Περπατούσαν για μια ώρα περίπου. Είχαν όλοι τους κουραστεί, αλλά το ενδιαφέρον τους παρακινούσε να μη σταματήσουν. Μετά από λίγο έφτασαν σε ένα μέρος το οποίο έμοιαζε με ναό. Μπήκαν μέσα στο ναό χωρίς δισταγμό. Εκεί βρίσκονταν οι άνθρωποι τους οποίους αναζητούσαν, δηλαδή οι κάτοικοι του νησιού. Όλοι τους φοβήθηκαν όταν τους αντίκρισαν, γιατί η όψη τους ήταν πολύ τρομακτική. Ήταν όλοι ψηλοί, είχαν τριχωτό δέρμα, είχαν κόκκινα μάτια σαν νυχτερίδας, η μύτη τους ήταν σαν προβοσκίδα ελέφαντα, το στόμα τους ήταν σαν μυρμηγκοφάγου και τα παιδιά τους σαν βάτραχου. Επίσης στην πλάτη τους είχαν φτερά με τα οποία πέταγαν. Ονομάζονταν Πολύμορφοι.

Παρ' όλο το φόβο του Λουκιανού και των συντρόφων του οι Πολύμορφοι τους υποδέχτηκαν πολύ ειρηνικά και φιλικά. Όλοι ξαφνιάστηκαν. Οι Πολύμορφοι τους προσκάλεσαν σε δείπνο και τους μίλησαν στη γλώσσα μας για την ιστορία και το νησί τους και για ό, τι άλλο ήθελαν να ρωτήσουν. Αφού ήρθε η ώρα να φύγουν, οι Πολύμορφοι έκαναν κι ένα δώρο στους επισκέπτες που τους ευχαρίστησαν, τράβηξαν για το πλοίο και επέστρεψαν στην πατρίδα τους.

Τσίπη Μαρία, Α2

Οι Φελλόποδες στο μαγικό νησί

Άραξαν τα καράβια τους στην ήρεμη θάλασσα και έπειτα προχώρησαν προς το μαγικό νησί. Πρώτος ήταν ο γνωστός Αγαμέμνονας. Μήτε ξέροντας ούτε ο ίδιος το νησί, καθοδηγούσε με θάρρος. Οι Φελλόποδες μαγεμένοι από την ομορφιά του νησιού, ακολουθούσαν πιστά.

Το τοπίο ήταν καταπράσινο, από παντού ξεπρόβαλλαν όμορφα χρωματιστά λουλούδια. Ωστόσο δεν έλειπαν τα μεγάλα δέντρα με το πυκνά και πλατιά φύλλα τους. Ενώ τα φρούτα των δέντρων φαίνονταν τόσο λαχταριστά και νόστιμα που δελέαζαν τους Φελλόποδες.

Είχαν προχωρήσει αρκετά, ίσα που αχνοφαίνονταν τα καράβια τους. Ήταν ώρα να ξεκουραστούν. Κάθισαν σε κάτι μικρά βραχάκια.

Ξαφνικά ο Περικλής, ο πιο ζωηρός, έκοψε λίγα φρούτα για να φάει. Μόλις έφαγε την πρώτη λαχταριστή μπουκιά, ένιωσε κάτι περίεργο να συμβαίνει. Άρχισε να πονάει το στομάχι του. Οι άλλοι κοιτούσαν παραξενεμένοι. Οι πόνοι γίνονταν ακόμη πιο μεγάλοι, αφόρητοι.

Μετά από λίγο το έδαφος άρχισε να μετατρέπεται σιγά σιγά σε θάλασσα. Οι Φελλόποδες ένιωθαν κάτι να τους τραβάει προς τα κάτω. Ήταν τρομαγμένοι! Μόνο λίγοι σώθηκαν, ενώ οι περισσότεροι χάθηκαν για πάντα...

Τσούπρα Χριστίνα, Α2

Στα ίχνη του Λουκιανού

Μετά απ' την όχι και τόσο φιλική στάση των Βουκέφαλων και την άτακτη φυγή μας προς τα πλοία, αποφασίσαμε να στέλνουμε πρώτα μερικούς άντρες γι' αναγνώριση πριν βγει ολόκληρο το απόσπασμα.

Έτσι το ταξίδι μας συνεχίστηκε. Μια μέρα όμως είδαμε κάτι να κινείται στο νερό. Γεμάτοι απορία τρέξαμε στην πρύμνη για ν' αναγνωρίσουμε αυτό το παράξενο πλάσμα. Ξάφνου πετάχτηκε ψηλά. Ήταν ένα ζώο με κεφάλι πιράνχας και σώμα δράκου, περίπου δέκα μέτρα μακρύ. Χτύπησε ένα καράβι και το τσάκισε. Σωθήκαμε, γιατί το τέρας ασχολήθηκε με την 'περισυλλογή' των τραυματιών.

Είχε βραδιάσει κι ευτυχώς είδαμε στεριά λίγα μέτρα πιο κει. Αμέσως σπρώξαμε το πλοίο προς τα έξω και, ξεχνώντας τους κανόνες περί ανίχνευσης, πήραμε τα όπλα μας και βγήκαμε όλοι στη στεριά. Ορίσαμε σκοπούς και πέσαμε για ύπνο.

Στη μέση της νύχτας ξυπνήσαμε από δυνατές κραυγές. Ψάξαμε για τους σκοπούς, αλλά αυτοί πουθενά. Η απορία όμως μετατράπηκε σε φόβο, όταν είδαμε τον παλιό μας γνώριμο, τον πιρανχόδρακο, να επιτίθεται στους άντρες στα δεξιά. Όσοι μείναμε ανέπαφοι απ' το τέρας αποφασίσαμε να τρέξουμε προς το εσωτερικό του νησιού.

Ξαφνικά μου ήρθε μια ιδέα. Ενώ το τέρας μάς επετίθετο, εμείς θα μπορούσαμε να του πετάξουμε δόρατα και βέλη στα μάτια, ώστε να το τυφλώσουμε.

Εφοδιασμένοι με τον κατάλληλο εξοπλισμό, μόλις πλησίασε το τέρας, αρχίσαμε τις ρίψεις. Το τυφλώσαμε κι εκείνο άρχισε να βγάζει φωτιές απ' το στόμα. Βρήκαμε έτσι το χρόνο να μπούμε στα πλοία και να απομακρυνθούμε, με κόστος 23 άντρες.

Φάλαρης Χρίστος - Αχιλλέας, Α2

Οι Λαγοπόδαροι

Ήμουν σ' ένα δάσος με πολύ ψηλά δέντρα και μεγάλη βλάστηση. Είχα χάσει το δρόμο του γυρισμού και προσπαθούσα να βγω από εκεί. Μάταια όμως γιατί όσο και να προσπαθούσα δεν έβρισκα το δρόμο του γυρισμού. Είχε έρθει το απόγευμα και άρχισα να φοβάμαι. Σε λίγο θα ερχόταν η νύχτα και δεν ήθελα με τίποτα να είμαι εκεί μέσα στο σκοτάδι.

Ξαφνικά εκεί που περπατούσα κάτι άκουσα πίσω μου. Γυρνάω και βλέπω τα κλαδιά ενός θάμνου να κουνιούνται. Άρχισα να τρέμω απ' το φόβο μου. Πριν καλά καλά το καταλάβω, είχαν μαζευτεί γύρω μου κάτι παράξενα όντα με ανθρώπινο κεφάλι και πόδια λαγού. Έμεινα άγαλμα και δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε τα δάχτυλά μου. Αυτά τα όντα λες και κατάλαβαν το φόβο μου, μου χαμογέλασαν και άρχισαν να μου μιλούν με ανθρώπινη φωνή. Ήταν λέει οι Λαγοπόδαροι που ζούσαν μέσα στο δάσος. Ήταν φύλακές του και το προστάτευαν απ' τους εμπρηστές και απ' τους παράνομους λατόμους. Σιγά σιγά ο φόβος μου έφυγε και άρχισα να κουβεντιάζω μαζί τους. Είχε νυχτώσει για τα καλά, αλλά εγώ δε φοβόμουν πια. Ένιωθα λες και ήμουν με τους φίλους μου και έπαιζα.

Άκουσα τότε μια φωνή να φωνάζει το όνομά μου. Ήταν ο πατέρας μου που ανησύχησε και ήρθε να με ψάξει. Οι Λαγοπόδαροι με χαιρέτησαν βιαστικά και εξαφανίστηκαν πάλι μέσα στο πυκνό δάσος.

Όταν γύρισα στο σπίτι είπα στους γονείς μου την περιπέτειά μου. Αυτοί γέλασαν και δε με πίστεψαν. Εγώ όμως είμαι σίγουρος πως οι Λαγοπόδαροι υπάρχουν και αν κάποια φορά χαθώ στο δάσος αυτοί θα έρθουν πάλι κοντά μου για να μου δείξουν το δρόμο.

Φραντζής Νίκος, Α2

Το νησί των Ιχθύων

Μετά από την περιπέτειά μας στο νησί των Βουκεφάλων ξεκινήσαμε να βρούμε την τύχη μας σε ένα άλλο νησί με την ελπίδα ότι οι κάτοικοί του θα ήταν πιο φιλόξενοι και καλοί μαζί μας. Τελικά, μετά από δύο μήνες περιπλάνησης στη θάλασσα φτάσαμε σε ένα νησί. Κατεβήκαμε και διαπιστώσαμε ότι παρά τον καλό καιρό στο νησί είχε πάρα πολλή υγρασία. Ντυθήκαμε με πιο χοντρά ρούχα και αρχίσαμε να το εξερευνάμε.

Στην αρχή το μόνο που βλέπαμε ήταν μεγάλες λίμνες τη μια κοντά στην άλλη και με μεγάλο βάθος. Μερικά μέτρα πιο πέρα υπήρχε ένα μεγάλο δάσος γεμάτο πανύψηλους φοίνικες και πυκνούς θάμνους. Μέσα σε όλη αυτή τη ζούγκλα ξεχώριζαν κάτι κοντά πράσινα πλασματάκια που έμοιαζαν με ανθρώπους. Η μόνη διαφορά ήταν ότι είχαν βράγχια και στα χέρια και στα πόδια τους και ανάμεσα στα δάχτυλα είχαν μεμβράνες. Μας είπαν ότι τους λένε Ιχθύες και ότι το νησί αυτό είναι η πατρίδα τους η Ιχθύα. Για καλή μας τύχη στη χώρα τους οι περισσότεροι μιλάνε μια γλώσσα σαν τα ελληνικά και έτσι τους καταλαβαίναμε. Μας εξήγησαν επίσης ότι αυτές οι λίμνες που είδαμε ήταν τα σπίτια τους που ήταν υποθαλάσσια αφού μπορούσαν να ζήσουν και κάτω από το νερό.

Εμείς τους ρωτήσαμε τι κάνουν στο δάσος αυτό και γιατί δεν είναι στα σπίτια τους. Αυτοί μάς ανακοίνωσαν ότι σε κάποιες μέρες αρχίζουν οι Ιχθυικοί αγώνες που ήταν σαν τους δικούς μας Ολυμπιακούς αγώνες και έπρεπε να μαζέψουν τα απαραίτητα εφόδια. Μας προσκάλεσαν επίσης να πάρουμε μέρος και εμείς δεχτήκαμε με τον όρο ότι θα γίνουν πάνω στη γη.

Τελικά οι αγώνες άρχισαν και κερδίζαμε στα περισσότερα αγωνίσματα. Σε ένα αγώνισμα που αυτοί το ονόμαζαν 'κολύμπι' δεν τα πήγαμε και τόσο καλά, αφού κανένας από εμάς δεν ήξερε να επιπλέει ή να βουτάει μέσα στο νερό. Το ίδιο συνέβη και με ένα άλλο αγώνισμα, την 'κατάδυση', όπως το έλεγαν. Η τελικά κατάταξη ήταν με τους Ιχθύες νικητές, αλλά αυτό δε μας χάλασε τη διάθεση, επειδή περάσαμε το χρόνο μας αυτές τις μέρες καταπληκτικά και με αθλητικό πνεύμα.

Η μέρα της αναχώρησης έφτασε. Όλοι είχαμε πιάσει φιλίες στο νησί αυτό, γι' αυτό το λόγο η αναχώρηση ήταν γεμάτη φιλιά και δώρα. Εμείς δώσαμε στους Ιχθύες μέταλλα και αυτοί μας έδωσαν κάτι περιέργα παπούτσια από ένα άγνωστο υλικό, που τα έλεγαν 'βατραχοπέδιλα' και μας είπαν ότι με αυτά θα 'κολυμπάγαμε' καλύτερα. Μετά απ' όλα αυτά το ταξίδι μας συνεχίστηκε, ενώ είχαμε στις καρδιές μας μια πολύ ωραία εμπειρία.

Φωτόπουλος Φώτης, Α2

Ταξίδι σε ένα φιλόξενο νησί

Το πλοίο προχωρούσε στο απέραντο πέλαγος. Ο καιρός ήταν καθαρός, τα σύννεφα ελάχιστα. Ταξιδεύαμε μέρες ολόκληρες. Το πλήρωμα άρχισε να παραπονιέται. 'Χρειαζόμαστε λίγη ξεκούραση, έλεγαν όλοι έντονα δυσαρεστημένοι. Δεν μπορούσα να αντισταθώ άλλο. Ήταν όλοι εναντίον μου. Έτσι τους έδωσα την άδεια. Τους άφησα όλους να γλεντήσουν μέχρι αργά το βράδυ. Όταν όμως τους είπα να πιάσουν και πάλι δουλειά είχαν ήδη αποκοιμηθεί. Σκέφτηκα καλύτερα να μην τους ενοχλήσω. Αρκετά αργότερα αποκοιμήθηκα κι εγώ. Το άλλο πρωί τα πράγματα είχαν αλλάξει. Ο ουρανός είχε μία σκούρα γκρι απόχρωση και το μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειάς του είχε καλυφθεί από μαύρα, απειλητικά σύννεφα. Δεν ήξερα πώς έπρεπε να αντιδράσω. Δε μου είχε ξανατύχει κάτι τέτοιο. Έτσι αποφάσισα να κρατήσω την ψυχραιμία μου και να το πω σε όλο το πλήρωμα. Απ' ό, τι κατάλαβα δεν αναστατώθηκαν όσο περίμενα. Άρα, σκέφτηκα πως έχουν ξαναβιώσει κάτι τέτοιο και ήξεραν τι έπρεπε να κάνουν. Με αυτή τη σκέψη ανακουφίστηκα. Τη σκέψη μου όμως αυτή τη διέκοψαν βροντές. Έτρεξα να δω τον καιρό. Δε μου άρεσε αυτό που αντίκρυσα. Η δυνατή βροχή και οι μανιώδεις άνεμοι είχαν αρχίσει. Οι αστραπές ήταν το μόνο πράγμα που ακουγόταν μέσα σε αυτή τη θορυβώδη ησυχία. Όλο το πλήρωμα ήταν στη θέση του και περίμενε την απόφασή μου. Θα περιμέναμε μέχρι να σταματήσει η βροχή ή θα προχωρούσαμε; Δεν ήξερα τι να κάνω... 'Θα προχωρήσουμε' είπα αποφασιστικά και με αγωνία για την αντίδραση του πληρώματος. Συνέβη κάτι που δεν το περίμενα και ήταν πολύ ξαφνικό. Μία αστραπή χτύπησε το πλοίο. Όλοι άρχισαν να τρέχουν και να φωνάζουν βοήθεια. Ήμουν ανίκανος να κάνω οτιδήποτε. Είχα τον ίδιο φόβο που είχαν όλοι... Όλοι αυτοί που βασίζονται σε εμένα. Κι εκεί ένιωσα το πλοίο να βουλιάζει. Τότε μέσα στον πανικό μου έκανα το πρώτο βήμα. Έτρεξα μέχρι την αποθήκη. Χαμός... Δεν έβλεπες μπροστά σου. Όλοι είχαν μαζευτεί εκεί για να πάρουν σωσίβια. Πλέον σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση δεν υπήρχαν φίλοι και γνωστοί. Όλοι σκέφτονταν τον εαυτό τους. Όταν όλοι είχαν φύγει από την αποθήκη δεν υπήρχε ούτε ένα σωσίβιο. Μέσα στην απελπισία μου κάθισα και θυμήθηκα. Θυμήθηκα όλα τα ωραία που είχα ζήσει. Τώρα κάτι πέρασε από το μυαλό μου. Μία καταπακτή... Ναι! Η καταπακτή εκείνη που είχα φυλάξει ένα σωσίβιο για περίπτωση ανάγκης. Πού είναι όμως; ΠΟΥ; Νομίζω πως τη βρήκα! Ναι! Αυτή είναι. Ήταν βαριά... Μετά από προσπάθεια κατάφερα να την ανοίξω. Άρπαξα γρήγορα το σωσίβιο. Δε μου είχε απομείνει πολύς χρόνος. Το νερό είχε φτάσει μέχρι τα γόνατά μου. Αυτά είναι τα μόνα που θυμάμαι. Και τώρα βρίσκομαι ξαπλωμένος σε ένα μικρό νησί. Ήμουν αδύναμος αλλά κατάφερα να σηκωθώ. Ήθελα φαγητό, νερό... Ήμουν σε πολύ κακή κατάσταση. Πονούσε όλο το σώμα μου μέχρι που άκουσα φωνές. Άκουσα τραγούδια και γλέντια. Προσπάθησα να καταλάβω από πού έρχονταν οι ήχοι. Προχώρησα... Οι ήχοι γίνονταν πιο δυνατοί. Πήγαινα προς τη σωστή κατεύθυνση. Ξαφνικά αντίκρυσα κάτι παράξενα πλάσματα. Το ύψος τους ήταν μεγαλύτερο από το δικό μας και πίσω από τα χέρια τους είχαν φτερά! Πλησίασα διστακτικά. Ο ήχος των βαριών από κούραση βημάτων μου τους έκανε να με δουν. Άρχισα να τρέμω. Ξαφνικά ο ένας από αυτούς άνοιξε τα φτερά του και πέταξε προς το μέρος μου. Η όψη του από κοντά ήταν πολύ τρομακτική. Μου μίλησε: 'Ποιος είσαι και από πού έρχεσαι; Στην αρχή δίστασα. Μετά όμως του διηγήθηκα όλα αυτά που πέρασα μέχρι να φτάσω εδώ. Φάνηκε εντυπωσιασμένος. Αμέσως με υποδέχτηκε. Μου είπε να καθίσω και μου προσέφερε άφθονο φαγητό και κρασί. Όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω μου. Παρατηρούσαν την κάθε μου κίνηση. Πώς έτρωγα, πώς έπινα, πώς μιλούσα. Μόλις τελείωσα ο αρχηγός τους προσφέρθηκε να με φιλοξενήσει σε ένα άδειο, φτιαγμένο από καλάμια σπιτάκι. Έμεινα αρκετές μέρες τις οποίες πέρασα πολύ ευχάριστα. Μετά όμως από λίγο καιρό ο αρχηγός τους ήρθε ανήσυχος στην καλύβα μου. Μου είπε πως είχαν έρθει καράβια και με αναζητούσαν. Πήγα προς τη θάλασσα και τότε τους αντίκρυσαν... Αντίκρυσαν όλο το πλήρωμά μου... Μου ήταν αδύνατο να το συνειδητοποιήσω... Πώς είχαν καταφέρει να σωθούν; Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω την σκέψη μου όταν από το καράβι ξεπρόβαλε και όλη η οικογένειά μου. Ήμουν πολύ συγκινημένος για να μην κλάψω. Έτρεξα προς το καράβι με όλη μου τη δύναμη. Πρώτη φορά χαιρόμουν τόσο που έβλεπα το πλήρωμά μου. Όλοι είχαν έρθει για μένα!!! Μπήκα κατευθείαν στο καράβι. Όλοι ήρθαν κατά πάνω μου και με αγκάλιασαν σφιχτά. Τους είπα να κατέβουν. Τους γνώρισα όλους έναν-έναν στον αρχηγό. Για άλλη μια φορά μας προσέφερε ένα πλούσιο γεύμα. Αργά το βράδυ όταν είχαμε πλέον τελειώσει αποφασίσαμε να ξεκινήσουμε. Ο καιρός ήταν ιδανικός για το ταξίδι μας και η θάλασσα γαλήνια... Και τώρα είμαι εδώ και γράφω όλες τις αναμνήσεις μου...

Στα ίχνη του Λουκιανού

Ευχαριστούμε για το χρόνο και την προσοχή σας!

Οι μαθήτριες και οι μαθητές της Α΄ τάξης του Προτύπου Πειραματικού Γυμνασίου Πατρών και η διδάσκουσα Σταμούλη Αλεξία - Φωτεινή